

סייבל סורנסן

כבל ליל
בללהות

זאבי החורבן

כבלי בלהות

סייבל סורנסן

ספר ראשון
סדרת זאבי החורבן

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

סייבל סורנסן
כבלי בלהות

Sable Sorensen
DIREBOUND
The Wolves of Ruin # 1

Copyright © 2025 by Sable Sorensen
Map copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado
Dagger ornament copyright © Vectorcarrot/Shutterstock.com
Exclusive content copyright © 2025 by Sable Sorensen
Cover art © 2025 by Sasha Vinogradova.
Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.
Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהה: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | 2026 נדפס בישראל

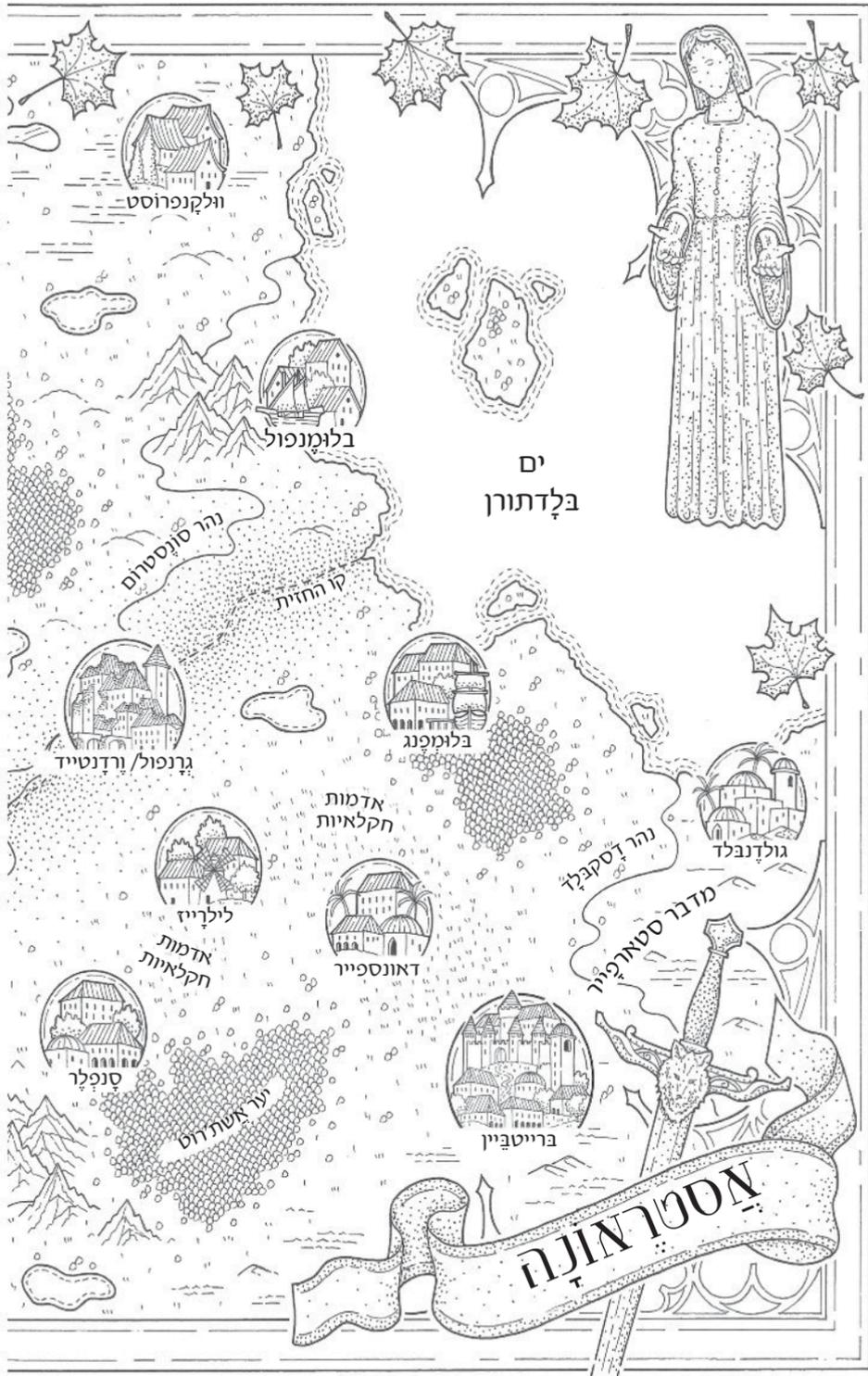
סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-786-500-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל אלו ההופכים את הכאב לעוצמה

וילקנפּרוסט

בלומפּול

ים
בלדתון

נהר סונסטרום

קו רחצות

גרנפול ורדנטייד

בלומפּונג

אדמות
חקלאיות

נהר דסקבל

גולדנבלד

לילרין

אדמות
חקלאיות

דאונספיייר

מדבר סטארפיר

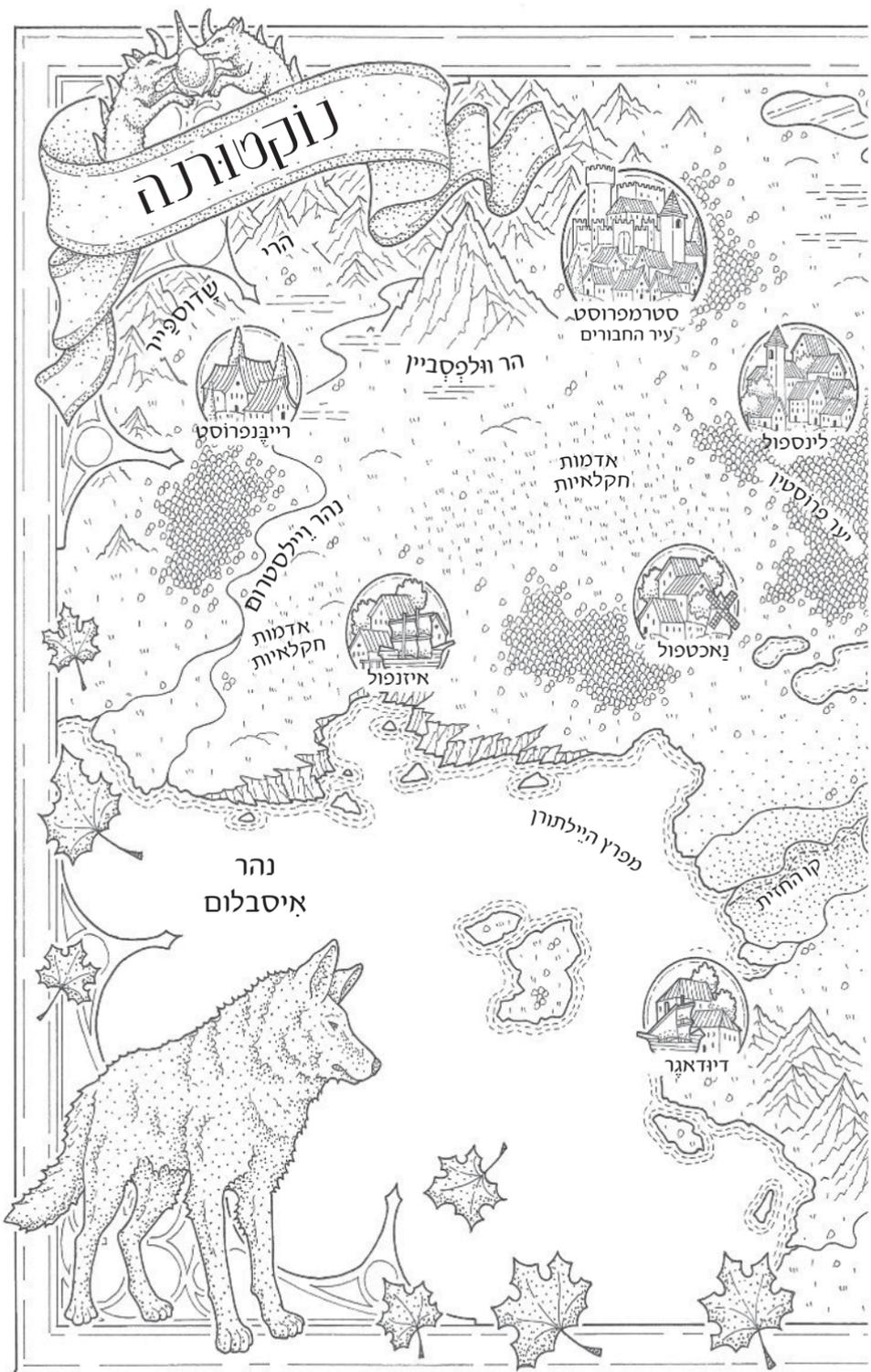
סנפּלר

יער אשת חס

ברייטפּיין

אַסטראָנאָה

נוקטורנה

הר

שדוספיין

היינפוסט

הר וולפסבין

סטרמפוסט
עיר החבורים

לינספול

עיר פרוסטיו

אדמות
חקלאיות

נהר וילסטרם

איזנפול

אדמות
חקלאיות

נאכטפול

נהר
איסבולם

מפץ היילתורן

קו רהויה

דידאגר

אזהרת תוכן: הספר מכיל תכנים קשים ובוטים שעלולים להיות קשים לקוראים מסוימים, כולל אלימות כתובה מפורשת ויחסים בעלי אופי מיני. רשימת טריגרים מלאה מופיעה באתר המחברת: COM.SABLESORENSEN.

להסבר מפורט לגבי ארבע הלהקות החבורות של נוקטורנה, מילון מונחים, רשימת דמויות ופלייליסט, אנא ראו חומרים נוספים בסוף הספר. ראו הוזהרתם – עלולים להיות ספוילרים קלים!

דם מטפטף לתוך עין ימין שלי. פעם. פעמיים. הוא מעורר וצורב בו־זמנית.

אני מתכווצת ופולטת יבבת כאב. דם בעין שורף בטירוף.
הכאב אמיתי.
היבבה לא.

אם יש משהו שלמדתי בעשרים ושלוש שנות חיי, זה שכאב נשי מפיח ביטחון בגברים. הוא מעורר בהם משהו אינסטינקטיבי עמוק בפנים, שגורם להם להאמין שידם על העליונה, גם אם כל ראייה הגיונית צועקת להם שזה לא המצב.
וביטחון גורם להם להתרשל.

וגברים שמתרשלים הופכים למטרות קלות.

אנחנו באיזה מחסן של יין כתום ברובע הדרומי הערב, והאוויר מצחין מפירות רקובים. לפידים בוערים סביב גבולות הזירה, מאירים את הקרב ומטילים על כל השאר צללים מתעוותים, מרקדים. הקהל אחוז דומיית ציפיייה, ובכל זאת החדר נראה מלא.
יופי. קהל גדול פירושו זכייה גדולה יותר.

יריבי מתקרב אליי אט־אט בקול רקיעות רמות, צעדיו כבדים. גבר מגודל ובשרני שגבוה ממני בעשרים סנטימטרים לפחות, שללא ספק הופכים אותו לחזק בעיני עצמו. הוא לא מהטיפוסים שיודעים שגם חן עשוי להיות קטלני.

”את הולכת להצטער שבכלל נולדת, ילדה קטנה. יקברו אותך בארון סגור.”

כזה טרחן, בשם האֵלֶה. אבל הקהל בולע את זה בשקיקה, אם לשפוט מהתשואות הנלהבות. דם ממשיך לטפטף לי לעין. הוא הכניס לי ימנית מוצלחת במצח, חייבים לומר לזכותו.

אני מפנה את הראש הצידה בחולשה מעושה, לחיי שעונה על רצפת העפר הדרחוס של זירת ההיאבקות. תנועה קלה ניכרת בקהל המהופנט כשמישהו מפלס לו דרך אל גדר הזירה. לי. הוא כנראה סיים לעבוד.

הוא משלב את זרועותיו השריריות על חזהו הרחב, בולט בחלל המטונף בטוניקת השליחים הנקייה ללא רכב שלו. הוא מרים אליי גבה בשעשוע.

אני יכולה ממש לדמיין את קולו העמוק אומר לי: תפסיקי כבר לשחק בו, מְרִין, ותגמרי עם זה כבר, כדי שנוכל להמשיך בערב שלנו.

הוא צודק, כמובן. הייתי מעדיפה לשבת עכשיו בחיקו ולא להיות מוטלת על הפנים בבור המצחין הזה. בסדר גמור. הגיע הזמן לגמור עם ההצגה.

יריבי מתקרב ואני נאנקת שוב, מחכה שיגיע למיקום המדויק. הוא בכלל לא מבחין במלכודת שטמנתי לו, אף שהיא כל כך גלויה. אף שאני משתמשת במהלך הזה כמעט בכל קרב.

הוא לא רוצה לראות אותה, כי הפחתי בו ביטחון. הוא משוכנע שהוא עתיד להיות הגבר שיפיל את מרין קופר, חתולת האשפתות הידועה לשמצה של הרובע המזרחי. טמבל.

לכסוף הוא מגיע אליי, בכוונה לתפוס אותי, או לשבת עליי, או לחנוק אותי – משהו צפוי. שאגה נוספת נישאת מהקהל, חדר מלא מהמרים שיכורים מעלי קצף, כולם מתפללים שיכניס לי כמו שצריך, כדי שההימור שלהם נגד האישה ישתלם.

הוא רוכן אליי, הבל פיו המבאישי מכה בפניי, ואז אני פועלת.

אני כורכת רגל סביב רגלו ותוקעת עקב בחלק הבשרני של אחורי ברכו בכל כוחי. ואז אני מתגלגלת הצידה, מחוץ להישג ידו, ונעמדת בזינוק.

"פאק!" הוא קורס בעוצמה שמרעידה את הקרקע תחת רגליי. האוויר מתרוקן מריאותיו באוושה רמה.

הוא מתרומם על כפות ידיו, אבל לפני שהוא מספיק להמשיך, אני תוקפת. אני בועטת לו באף, נהנית לשמע קול הנפץ המתוק העולה ממנו בעודו נשבר. דם אדום כשני ניגר במורד פניו ונוסף לרצפה. הוא קורס לאחור על ישבנו.

לפני שהוא מספיק להתאושש, אני מסתערת עליו שוב עם ברך במפשעה כדי שלא יקום. ואז אני מרתקת אותו וממשיכה להמטיר מהלומות על פניו. אני לא מתכוונת לחסל אותו. אני נלחמת מלוכלך, אבל לא ככה. אבל כן חשוב לי לוודא שלא יקום.

הצלקות והיבלות על מפרקי אצבעותיי נפתחות, ודם נוזל בין אצבעותיי הקפוצות. לרגע אני מרשה לעצמי להתענג על פרץ האדרנלין של הכאב והמיקוד הצלול שהוא מעורר בי. ואז אני משעינה מרפק על קנה הנשימה של האיש עד שהוא נחנק. "נכנע!"

אני סוטרת לו בכף יד פרושה. רק בשביל הכיף, בשביל המראה הדרמטי של ראשו המוטח הצידה. "יותר חזק. ועם כוונה. שישמעו אותך מכאן עד לטירה." "אני נכנע!"

מלמולים נרגזים נשמעים בקהל בזמן שאני מרפה ממנו וקמה למחות את הדם ממצחי. מארגן הקרבות הערב, גבר עב כרס בעל שפם עבות, נכנס לזירה, מניף אל על את זרועי ומכריז: "חתולת אשפתות ניצחה! הקרב הבא בעוד עשרים."

מטבעות מחליפים ידיים, כשהשלל זורם לכיסם של המעטים שהשכילו לשים את כספם עליי.

זה תמיד מפתיע אותי קצת, מספר האנשים שמהמרים על הגבר המבוגר יותר, למרות הראיות מהעבר.

מגבת פוגעת לי בפנים, וכשאני מורידה אותה אני רואה את איגור,

המאמן והשכן שלי, בוחן אותי, פניו השחומות והקמוטות חתומות. אני מתכופפת מתחת לדפנות הזירה ומתקרבת אליו ביד מושטת.

"את תמיד מחפשת את הכסף, אה?" רוטן איגור.

"אני?" אני מעפעפת בריסיי, קולי דקיק ומתוק. "גברת מעודנת שכמותי לעולם אינה חושבת על דברים גסים כמעות כסף. אני מתעניינת רק בתה ושמלות ורכילות."

"תיזהרי שהמצח הזה שלך לא יתחיל שוב לדמם." איגור מניח בכף ידי את זכייתי. "שיחקת אותה, ילדונת. אבל זה נמשך קצת יותר מדי זמן לטעמי. את צריכה להצטרף לגילדת שחקני התיאטרון, עם יללות הכאב האלה שלך."

אני מושכת בכתפיי, מונה את המעות ומחשבת בזריזות בראש. שמונה מטבעות כסף היום, שיספיקו לתרופה לאימא מהרוקח לשבועיים הקרובים. "אתה יודע שהקהל צריך שתהיה לו תקווה, איגור. יותר כיף לכולנו אם הם חושבים שבאמת יש להם סיכוי."

"מה שמשיג לך את הניצחון, ילדונת." הוא מושיט לי בקבוק מים שאני גומעת במהירות. "דייבי מארגן קרב לקולברידג' בעוד שבועיים.

זוכרת את המנוול החלקלק משנה שעברה? בא לך עוד סיכוב?"

אני מותחת את צווארי התפוס ומחפשת את לי בחדר ההומה. אפילו ממרום קומתי החריגה קשה לראות מעל הראשים המסתובכים להם בחלל הצפוף.

"בטח, כל עוד תוודא שהסיכויים הם נגדי. בית המרקחת העלה מחירים. נראה שחלק מהמצרכים שהם צריכים גדלים קרוב לחזית, ונעשה קשה להשיג אותם. הייתי רוצה לראות סכום כפול מזה בפעם הבאה."

פניו הזעופות תמידית של איגור מתקדרות עוד יותר. הוא טיפוס לא מרוצה למראה, והיה כך מאז שאני מכירה אותו, כלומר כל חי.

הוא כנראה מתכוון להציע לעזור לי לכסות את עלויות התרופה של אימא, הצעה לה אני מסרבת כבר שנים. לכולם קשה.

אני לא מתכוונת לגזול מזון מצלחתו של איגור. אנחנו נסתדר, כמו תמיד.

זרוע חמימה נכרכה אז סביב כתפיי ואני מרגישה משב נקי של

סבון אורנים, ניחוח מוכר שתמיד מרגיע אותי מייד. אני נשענת על גבו הרחב של לי ונושאת מבט אל עיניו – לסתו המסותתת המעוטרת חתימת זיפים, עיניו המהממות שצבען כחוליים.

הוא תמיד מקפיד להגיע לקרבות שלי, וזה תמיד משמח אותי שיש לצידי מישהו שתומך בי בנאמנות, לשם שינוי.

לי מזכה אותי בחיך שוכב שגורם לי להצמיד את ירכיי ומרים שקיק קטן שמשמיע קול נקישת מטבעות.

"יופי של קרב, חתלתולה. קני לאחותך משהו נחמד בשמי לחגיגות יום השם שלה." הוא מגניב את השקיק לכיסי כשאני מתרוממת לכרוך זרועות סביב צווארו ולמשוך את פניו אליי, משתוקקת למגעו.

לפני שאני מספיקה לנשק אותו, כחכוך גרון גורם לי לשאת מבט מתוך ערפל הזימה שאופף אותי.

"אני הולך לדבר עם דייבי על הקרב הבא," אומר איגור ונע במקומו במבוכה. "אשאר אתכם לענייניכם. בואי לדבר איתי לפני שאת הולכת, מריין."

הוא מסתלק משם בחיפזון, ואני פורצת בצחוק בלתי נשלט. "איגור המסכן. נראה לי שזעזענו אותו."

לי מחיך אליי בעצלתיים, ידיו לופתות את ירכיי בחוזקה באופן שצופן הבטחות אפלות. הוא מקרב את שפתיו לאוזני. "מזל שהוא לא יכול לקרוא את המחשבות שלי," הוא לוחש בלהט שמאיץ את הדופק שלי. "הוא לא היה מסוגל להסתכל עליי יותר."

אני מתקרבת, אבל פתאום פורצת מהומה. גבר בעל מראה מוזנח מפלס לו דרך בהמון.

עיניו הצהובות והמזוגגות לטושות לעברי.

"זונה קטנה!" הוא מטיח במלמול שיכורים בעורו כושל הלאה.

"את טיפלת בהימורים, חתיכת כלבה טיפשה! אני יודע את זה!"

אני צוחקת. "אתה מנשק את אימא שלך עם הפה הזה?"

לי צופה במתרחש בנינוחות, שעשוע קל מפציע לרגע בזווית פיו. האיש שולף מכיסו סכין, שלהבה הקהה בוחק באפלולית. תמיד יש איזה מישהו שלא מסוגל להתמודד עם הניצחון שלי, שעובר את הגבול בגלל זה.

”בגללך הפסדתי את מעותיי האחרונות! את תשלמי על זה.”
 הוא מנופף בסכין לעברי, אבל לפני שהוא מספיק להתקדם עוד
 צעד, אני כבר בתנועה. בעיטה חדה למפרק כף היד והסכין נשמטת
 מאחיזתו. אני תופסת אותה לפני שהוא מספיק למצמץ, ומצמידה את
 הלהב מתחת לגרגרת שלו בתנועה מהירה.

”מה הייתה התוכנית כאן, בעצם? התכוונת לעשות, מה... להתעמת
 עם מי שבדיוק עכשיו ראית מנצחת בקרב אליס מול קהל רב, בעזרת
 סכין האוכל הקטנה והעלובה הזאת? לאיים עליי בעזרת הנשק המסוכן
 הזה שאתה כה מיומן בו?”

אני לוחצת את הסכין חזק יותר, ופס דקיק של דם אדום נובע תחת
 הלהב. האיש נרתע. צחנת שתן עולה באפי, ואני מבינה שהוא השתין
 על עצמו. פתטי.

”מגיע לך על זה שהימרת נגד אישה. ועכשיו עוף מכאן. ואם
 אראה את הפרצוף שלך באחד הקרבות שלי בעתיד, אגמור את
 המלאכה.”

האיש תוקע בי מבט נבזי אחרון ומייד פונה להימלט דרך ההמון.
 איש לא טורח להעיף אחריו מבט שני. כולם עסוקים בהיערכות לקרב
 הבא כאן.

”אידיוט דפוק, מלמל לי בינו לבינו. ואז הוא לוקח את כף ידי
 בכף ידו הגדולה ונכנס לתוך הקהל, מושך אותי אחריו אל מקבץ
 שולחנות וכיסאות בצידו השני של המחסן. אנחנו מתיישבים והוא
 מייד פותח את התרמיל שהביא איתו ומוציא משחת חיטוי וכמה
 תחבושות.

הוא מקרב אותי עם הכיסא אליו, אוחו בסנטרי בחוזקה באצבעותיו
 הארוכות ומורח מהמשחה המעקצצת על מצחי, בעדינות שכמותה לא
 נגע בי אף גבר מעולם.

”אל תזוזי, חתלתולה, קולו התקיף לא מותיר מקום לוויכוח. זה
 נראה לא טוב.”

זה טקס אחרי-הקרב הקבוע שלנו, מאז החל לבוא אל הקרבות לפני
 שנה. אני נפצעת, הוא מרפא אותי. העובדה שיש מישהו שמטפל בי,
 נעימה לי יותר ממה שאני מוכנה להודות.

נפגשנו בשוק ברובע הצפוני. באתי לאסוף את סיללה מבית הספר, כשסוס מבוהל השתחרר מידי בעליו הסוחר. הוא שעט היישר אל אחותי הקטנה, ואני הייתי רחוקה מכדי לעשות משהו בנידון. באותו רגע הייתי בטוחה שאני עומדת לראות אותה מתה מול עיניי, חסרת אונים לפעול בנידון.

ואז לי קפץ מול הסוס, הרים ידיים בתנועה מרגיעה, והסוס פשוט... נעצר. הוא השקיט את החיה והציל את חיי אחותי.

ניגשתי להודות לו, ומרגע שמבטינו נפגשו ידעתי שאהיה שלו. צריך להיות טיפוס מיוחד כדי לאלף חיית פרא.

"זה הדאיג אותך? האיש ההוא שתקף אותי?" אני שואלת. הוא נראה שקט בצורה לא אופיינית לו.

לי מביט בעיניי, מבטו עמוק ומסתורי. "ידעתי שחלתולת האשפתות תוכל לעמוד על שלה. אבל הייתי שמח אם היית מסיימת את הקרבות שלך מהר יותר. הפציעות האלה מיותרות. יבוא יום, מריץ... יבוא יום בו את עלולה להיתקל במישהו שיערים עלייך. ולא בטוח שתראי את זה מגיע."

הוא מלטף את לחיי באצבעו ואני מתכרבלת בחיקו ומצמידה אותו אליי ביתר שאת. "תודה", אני לוחשת אל שפתיו. "שטיפלת בי. שאכפת לך אם איפצע."

לי משחיל אצבעות בשערי הכהה כדי לרתק אותי למקום ומצמיד את שפתיו לשפתיי בעוצמה. ידו האחרת נכרכת סביב גבי והוא מושך ומצמיד אותי לחיקו, שם אני מרגישה אותו מתקשה תחתיי. אני גונחת לתוך שפתיו מעוצמת התחושה והוא מתנתק, מבטו הבוחן חודר לתוך תוכי.

"בואי איתי הביתה הלילה", הוא אומר – דרישה, לא בקשה. ללי יש דירה קטנה משלו בבניין ברובע הצפוני, אף שבתור שליח טירה הוא גר שם רק חלק מהזמן, ובין שליחויות נוהג לחטוף כמה שעות תנומה פה ושם בחדרי המעונות בטירה. אני באה לשם בכל פעם שמתאפשר לי, אבל בשל מצבה של אימי והטיפול בסיילה, אני לא זוכה לראות אותו באותה תכיפות ששנינו היינו רוצים. אני בדיוק עומדת להסכים כשקול קודר קורא, "מריץ."

איגור מפלס לו דרך בחיפזון בקהל, ארשת פניו מתוחה. "נפוצה שמועה. עוד ילד נעלם מהמזרחי."

בבטן מתהפכת אני ממהרת להשתחרר מלי וקמה. "תיאור?"
 "נערה. בת עשר בערך. אומרים... אומרים שיש לה שיער כהה ועיני דבש."

לא.

אני מעיפה מבט זריז בלי, כבר מחשבת מה תהיה הדרך המהירה ביותר הביתה.

"לכי," ממחר לי לומר וקם גם הוא. "את חייבת." אני מהנהנת בהסכמה.

"מרין," אומר איגור, "זו יכולה להיות כל אחת אחרת."
 אבל אני לא מתייחסת אליו. אני כבר הודפת אנשים מדרכי בהמון הפרוע, ליבי הולם במקצב סטקטו תזזיתי. העץ ננעץ בכפות ידיי כשאני פותחת בדחיפה את דלת המחסן, אז מכה בי אוויר הלילה הקפוא תמידית כמו אגרוף. עזבתי בכזה חיפזון ששכחתי לקחת את חפציי או ללבוש את מעילי הבלוי, אבל איגור יביא לי אותם, אני בטוחה.

מי צריך מעיל, בכלל, כשהפאניקה מבעירה את דמך?
 רחובות הרובע הדרומי, השכונה הרחוקה ביותר מהטירה, חשוכים ואפופי ערפל מוזר כמו תמיד. התושבים כאן לא טורחים להוציא את מעותיהם המעטות כדי להאיר את הרחובות בלפידים. ממילא לא יצליחו לגרש את האפלולית מהשכונה הזאת, החושך טבוע עמוק בעצמותיו של הרובע.

לרובע הדרומי הולכים כשרוצים לעשות משהו לא חוקי, לא הגון או לא מוסרי באופן כללי. כמה לפידים לא ימנעו זאת.

אני מחשבת בזריזות בראש. המסלול הרגיל מהדרומי למזרחי לוקח לפחות ארבעים וחמש דקות, אם הולכים בדרך הראשית דרך הרובע המרכזי. אבל אני מהירה, בזכות רגליי הארוכות והשריריות. ומכירה את דרכי בשכונות שאף אדם ממוצא מכובד לא אמור להכיר. אוכל להגיע בעשרים דקות, אולי אפילו רבע שעה, אם אקצר דרך

סמטאות.

לכן אני נושמת עמוק ופוצחת בריצה מהירה, חולפת על פני שלל המחסנים המוזנחים. רגליי נושאות אותי דרך רחבת השוק המלוכלכת של הדרומי, ומשם אני ממשיכה אל סמטאות השיכונים, השכונה שגובלת הן ברובע המרכזי והן במזרחי.

ריח של עוני עומד כאן באוויר, ואני משתדלת לנשום דרך הפה כדי להימנע מצחנת הגופים הלא רחוצים. הרובע הדרומי הוא אולי העני שבכולם, אבל מצב המזרחי לא טוב בהרבה. שום מקום בעיר המלכותית סְטֶרְמֶפְרוֹסֵט אינו אמיד באמת.

מגיעות לאוזנינו שמועות שהחבורים חיים ברוב פאר. או לכל הפחות, לא צריכים לחשוש שילדיהם ייחטפו ממיטותיהם באישון לילה.

ס׳ילה.

המחשבה מדרבנת אותי ואני מגבירה קצב, ריאותי ורגליי צורבות. כשאני מתקרבת לגבול בין הרובע המרכזי למזרחי, טירתו של המלך סיריל מתחילה לחלוש על הנוף, גוש אבן אפורה מוצקה המיתמר מעל העיר, שחומותיה המוארות היטב מאירות את הרחובות.

אני חומקת תחת חבלי כביסה ומדלגת מעל אבני מרצפת שבורות, מהר יותר ויותר ויותר, שועטת במהירות בפאתי המזרחי, עד שאני מגיעה לבסוף אל רחבת השוק של הרובע שלנו. נקי כאן יותר מאשר ברובע הדרומי, ואנחנו באמת משתמשים בה.

קול יללותיה של אם נישאות באוויר הלילה. בבקשה, האלה, לא. קהל נאסף בערפל. אני מפלסת דרך, נדחקת בין האזרחים המתגודדים עד שאני מגיעה למרכז.

רק לא אימא שלי, רק לא אימא שלי.

האישה על הקרקע נושאת אליי מבט, עיניה לחות. זו גברת סויר, תופרת שמתגוררת במרחק כמה רחובות מאיתנו. בעלה ובניה הבוגרים מקיפים אותה. היא מייללת שוב.

"ליסה," היא מקוננת. "ליסה!"

המחנק בחזי נחלש, אך לא נעלם.

ליסה סויר היא אחת החברות הטובות של ס׳ילה מבית הספר היסודי. היא תמיד מפצירה בי שאראה לה איך נותנים אגרוף, אבל

ברור לי שהוריה המהוגנים לא יאהבו את זה. לליסה יש עיניים בורקות והיא חכמה ומצחיקה. כלומר הייתה.

עכשיו ליסה היא רק האחרונה ברשימה הולכת ומתארכת של ילדים שנעלמו.

והחטפנים לעולם לא מחזירים מה שלקחו.

אני נסוגה מההמון, מנסה להסדיר את נשימתי, שעדיין מטרפת מהריצה. ואז אני מתחילה לעשות את דרכי הביתה. כל הבקתות כאן בנויות מקורות עץ ואבן, וכך גם הבית שלנו, אף שהוא ניצב נמוך יותר משכניו. אבא שלי תמיד אמר שבכוונתו להוסיף קומה שנייה.

אך לא שב מהמלחמה כדי לבנות אותה, כמובן.

אני פונה אל רחובנו החשוך, צעדיי מהדהדים מבתי האבן. הרעפים על הגג שלנו נראים שחוקים, אני מבחינה. עוד מטלה, ליום אחר.

חשוך בפנים, מלבד נר יחיד שדולק על אדן האח העירומה שבחלל המגורים.

אימא צועדת אנה ואנה, שיערה הכהה סתור ופרוע. היא ממלמלת לעצמה, מושכת בכותונת הלילה אכולת העש שלה, אותה היא לובשת הפוך. כשהיא מבחינה בי עיניה נדלקות בהכרה חלולה ואיומה, ואני תוהה איזו דמות זרה אני עומדת לקבל הפעם.

ליבי נצבט. היא לא מזהה אותי כשהיא ככה. לא מזהה איש, אבודה בעולם יציר מוחה. לפעמים היא מתוקה בשיגעונה, רכה ואוהבת. ולפעמים היא אלימה, מנפצת את החפצים המעטים שברשותנו ומרימה עלינו יד.

כשהיא ככה ואני לא כאן, סיילה יודעת לנעול את עצמה מבפנים בחדר שלנו. רק לי יש מפתח.

"לומינה!" קוראת אימי כעת בקול מיוסר. היא רצה אליי ולופתת אותי חזק, כמעט עד כאב. "אוי, לומינה. הם היו איומים היום, הצמד. הם מנסים למצוא אותך, אך לא מקשיבים לי לעולם, לעולם, לעולם –" "הס, אימא." אני מלטפת את שיערה בעדינות, להרגיע אותה. לומינה והצמד, יהיו אשר יהיו, נמנים על ההזיות היותר שכיחות שלה. "בואי למיטה שלך. אני אגרש בשבילך את הצמד."

אני לוקחת אותה לחדרה, עוזרת לה לשכב על המזון הגבשושי,

ולוקחת את בקבוקון התרופה שליך מיטתה, זה שקנינו מהרוקח. גם הוא וגם המרפא אומרים שהוא עוזר להתקפים שלה, ולפעמים הוא אכן עוזר, אבל לעיתים קרובות נראה שדבר לא יחזיר אותה. אני מגישה לה מלוא הכפית מהנוזל הצמיגי עז הניחוח ומכסה אותה בשמיכה מגרדת ודקה מדי.

אימא נענית בלא מחאה, ועיניה נעצמות כמעט ברגע שראשה נוגע בכרית. אני מסתכלת עליה וליבי נצבט. הכאב הזה, מהצורך לסמם את אימי שלי כדי שתשתף פעולה, לא מתעמעם לעולם. בשלב מסוים נשימתה הופכת סדורה, ואני הולכת לבדוק מה שלום סיילה. כפי שחשבתי, היא נעלה את הדלת לחדרנו, ואני שולפת את המפתח ונכנסת.

אחותי מכורבלת בנעימים במיטתה הקטנה, שקועה בשינה עמוקה, שערה הכהה פרוש על הכרית הדקה. היא בת עשר, כמעט אחת-עשרה – בת גילה של ליסה סויר.

סיילה הישנה מזכירה במיוחד את אבינו, האב שלא זכתה להכיר. יש לה אותו סנטר תקיף, אותו אף נשרי. הזיכרונות שלי ממנו הולכים ומתעמעמים עם חלוף השנים, אבל היא משיבה אותו לחיים בשבילי. אני מתיישבת לידה על מיטתה ומלטפת בגב האצבעות אחת מלחייה הרכות. "לא אתן שיקרה לך משהו," אני לוחשת, דחף עז ומגונן בוער בחזי. "מבטיחה."

הבחילה המבוהלת הזאת בבטן שלי – כל כך נמאס לי ממנה כבר. נמאס לי לחיות חיים בהם אני פשוט מקבלת את העובדה שאין לי שליטה, שהילדים שלנו יכולים פשוט להיעלם ואיש לא נוקף אצבע בעניין.

הערב זה היה קרוב מדי.

ואם אף אחד אחר לא מתכוון לעצור את זה... טוב, אז אני אעשה

זאת.

"עשי זאת שוב", קורא איגור בזמן האימונים למחרת היום, לא מתרגש מנשימותיי הכבדות או מכתם הזיעה שנספג בטוניקה שלי. אני פוגשת במבטו ורוטנת, והוא מרים אליי גבות מאפירות בעיקום שפתיים. "שוב", הוא חוזר ואומר. "והפעם בלי להסגיר את המהלך הבא שלך – זכרי מה לימדתי אותך."

אני מזדקפת ומסדירה נשימה. ירכי כבר מוחות בתוקף, מותשות מעמל הבוקר, בו הרמתי אינספור דליי מים ענקיים במכבסה בה אני עובדת, משרה שירשתי מאימי כשהפסיקה להגיע לעבודתה לפני אחת-עשרה שנה.

לא משנה שאני עייפה. כולם עייפים, ואיגור לא מקבל תירוצים. לא בזירת ההיאבקות ובטח לא כאן בחצרו, בזמן שהוא מאמן אותי. הוא צודק. אני לא יכולה להרשות לעצמי להפגין חולשה. לא אם אני רוצה להמשיך לנצח. ואנחנו צריכות את ההכנסה הנוספת.

אני מטיחה את רגלי בכובת האימונים, ואיגור רוטן באישור, הכי קרוב למחמאה שאני עשויה לקבל בשיעורים האלה. אני חוזרת על התנועה עוד פעם, פעמיים, שלוש ליתר ביטחון, ואז מדלגת לאחור על עקביי ולוקחת מטלית למחות את הזיעה מפניי.

החצר הצדדית של איגור עמוסה בערבוביה של כובות אימון מעוקמות, משקולות מהוקצעות בגסות לבניית שריר, וערמות של

רהיטים חצי שבורים שאני יודעת שאשתו, פרינה, הייתה מעדיפה שיקדיש את זמנו לתיקונם, במקום להשחית עוד ממנו על אימוניי.

"את בסדר, חתולת אשפתות?" הוא שואל ולוקח ממני את המטלית. "נראית קצת לא מאופסת היום."

אני מרימה אליו גבה. חדות ההבחנה שלו מעצבנת, אבל חייבים להודות שהוא יותר הורה שלי מאשר ההורה החי שנוטר לי.

"אני לא מסוגלת להפסיק לחשוב על ליסה סויר," אני אומרת לו, זיק מחמת הזעם של אתמול עדיין בוער בתוכי, מחכה להצית אש. אני חושבת על זה כל היום, ומתחילה להתקרב למציאת דרך פעולה.

איגור מהנהן ומצביע על בובת האימונים, מורה לי להמשיך בזמן שאנחנו מדברים. "זה לא פשוט, העסק עם בת סויר הקטנה. משפחה טובה. אנשים נחמדים. שמעתי שההורים שלה חיפשו אחריה כל הלילה," הוא אומר בזמן שאני מטיחה שילוב מהיר של בעיטות ואגרופים. "אבל עוד לא שמעתי על ילד נעלם שנמצא."
 "נראה לך שזה נעשה תכוף יותר? החטפנים, כלומר," אני אומרת בין מהלומות.

יש להם שם דבילי וילדותי, שהעניקו להם הילדים שפוחדים מהם. כמעט קשה להתייחס אליהם ברצינות כששומעים אותנו, וזה חלק מהקסם. משהו שאפשר לצחוק עליו נראה פחות אמיתי – כאילו החטפנים הם רק אגדת ילדים ותו לא.

אבל לדאבוני, הם מהווים סכנה אמיתית. ילדים נחטפו לאורך כל חי, אולי אפילו מאז פרצה המלחמה. וכולנו יודעים מי הם החטפנים באמת.

הסיפונים, אויבינו הקדומים המפלצתיים מהארץ השכנה, אַסְטְרָאוֹנָה. הם גונבים את הילדים שלנו ממיטותיהם ולוקחים אותם אל מעבר לגבול כדי להפוך אותם לשקי דם חיים, להיזון מהם ולמצוץ מתוכם את כוח החיות הילדותי רב־העוצמה, עד שבסופו של דבר הם מרוקנים אותם עד תום והורגים אותם.

כואב לי לחשוב שהערפדים המתועבים ובני האלמוות האלה הולכים לנצח במלחמה בעזרת רצח החפים מפשע שלנו.

איגור ממלמל. "יכול להיות. גבוה יותר עם הבעיטה."
 אני מצייתת להוראותיו, רגליי ממשיכות לכאוב. "זה לא מספיק
 נורא שהבנים והבנות והאבות שלנו נהרגים על ידי הסיפונים בחזית?
 אנחנו אמורים להיות מוגנים בבית שלנו, לא? מה המלך עושה לגבי
 זה?"

"לא נראה לי שלמלך אכפת, אם לדבר בכנות. ממוקד מדי
 במלחמה מאתיים פרסאות מכאן, כדי לשים לב למתרחש בעירו שלו
 מתחת לאפו ממש."

אני רוטנת ומנחיתה עוד אגרוף. "זה לא אמור להיות תפקידו של
 ראש מועצת סטרמפרוסט? חשבתי שהוא אמור להנהיג את העיר כדי
 שהמלך לא ייאליץ לחשוב עלינו."
 איגור מגחך בזלזול. "לא יודע מה לומר לך, ילדונת. בכל פעם
 שזה קורה המשפחות פונות אליו. האיש שופע הבטחות ריקות. כלום
 לא משתנה."

אני תוקעת באיגור מבט, מנסה להסדיר נשימה. "זה לא מקובל
 עליי. ואני מתכוונת לעשות משהו בנושא."
 איגור לא מטיל ספק בהכרזה הדרמטית ולא אומר לי שטיפשי
 מצידי לחשוב שאוכל לחולל שינוי. הוא יודע טוב כמוני שמי שרוצה
 שמשהו יקרה בסטרמפרוסט, צריך לעשות זאת בעצמו.
 במקום זאת הוא הולך בשלווה אל אחד השולחנות עמוסי הפסולת
 ופורש גליל בד. בתוכו טמונים תריסר כלי נשק מושחזים עד ברוק.
 "את נראית כועסת. סכינים?"

נפלט לי צחוק. "כן, וכן. כבר חשבתי שלא תשאל."
 לא נוהגים להשתמש בסכינים בקרבות פנים אל פנים שאנחנו
 עורכים בזירה, אבל איגור בכל זאת לימד אותי להטיל סכינים.
 הוא אומר שלעולם אין לדעת מתי תצטרכי לגרום למישהו לחרוך
 במכנסיים בעזרת פגיון מכוון היטב לראש.

"על מה חשבת?" הוא שואל כשאני ניגשת לשולחן ובוחרת לי
 סכין קטנה שנראית מחודדת במיוחד.

"לימדת אותי להגן על עצמי," אני אומרת ופונה לעבר המטרה
 שהתקין בצידה הרחוק של החצר. "אף חטפן לא היה תופס אותי, בטח

לא בלי קרב, מרגע שהתחלת איתי. אולי נוכל ללמד גם את הילדים. אוכל לאמן אותם להגן על עצמם."

אני מטילה את הסכין והיא מפלחת את האוויר ופוגעת בשולי המטרה. לא מספיק טוב.

איגור מתיישב באנחה על כיסאו החורקני ונושא מבט אל מעטה העננים שמאיים להוריד שלג. "בתוכך כבר הייתה רוח קרב. אין הרבה ילדים שיסתערו על הסכנה כמו שעשית אז."

"כמו שאני עדיין עושה, התכוונת, אני מתלוצצת בשחצנות שמחפה על זיכרונות כאובים.

כשאבא שלי נהרג נשארתי לבדי, ילדה בת שתיים-עשרה עם אם הרה לוקה בנפשה. בן לילה הכול השתנה. סיילה נולדה, והייתה כה מושלמת וזעירה וטהורה. ואני, הילדה, הופקדתי על שמירתה.

רתחתי מזעם על העולם, ורק חיפשתי לריב.

נהגתי להיכנס לסמטאות ולהתגרות בנערים גדולים ממני פי שניים בכוונה להרחיק תגרה, רק כדי שיהיה לי למי להרביץ. רק כדי שאוכל להרגיש משהו, מלבד הכאב הנצחי והכוסס בתוך חזי.

בסופו של דבר נמאס לאיגור לראות את בת השכנים הקטנה חוטפת מכות רצח. הוא נכנס לסמטה מאחורי הבתים שלנו, תפס אותי בצווארון חולצתי וגרר אותי, מקללת ומתפתלת, אל מטבחו.

הוא הטיל אותי אל כיסא רעוע ואמר, "את מנסה להיהרג, ילדה?" כשלא הכחשתי, הוא פלט אנחה למורת סבל. "טוב, אם את מתכוונת להסתובב לך כמו חתולת אשפתות, את צריכה ללמוד להילחם בהתאם. בואי איתי."

הוא לקח אותי לחצר שלו והתחיל לאמן אותי – באותו יום ובכל הימים שבאו אחריו. הוא עזר לי להשחזר את כעסי מזעם חייתי למשהו אכזרי, מלוטש.

מסוכן.

וכשהנערים בשכונה התחילו להסתכל עליי בפחד, איגור עזר לי למצוא פורקן בריא חדש לזעמי. אני עדיין מתגרה בגברים גדולים ממני פי שניים להיאבק בי, אבל עכשיו משלמים לי על זה.

אני שולפת את הסכין מהמטרה ומסתובבת חזרה אליו. "אתה צודק. אני זה סיפור אחר, אבל לא כולם צריכים להיות מקצוענים. אם הילדים ידעו רק כמה תרגילים פשוטים, מספיק כדי להרוויח קצת זמן להשמיע רעש, להזעיק עזרה..."

"שלא תחשבי שזה יפטור אותך מהאימונים," מזהיר איגור, ואני מבינה שהוא קנה את הרעיון.

"לא, בשום אופן לא אגזול ממך את העונג לחלק לי פקודות," אני מקניטה אותו, והוא משליך עליי סכין, ממנה אני מתחמקת בקלילות ותוך צחוק.

אחרי שאני נפרדת מאיגור לקראת ערב, אני פונה מערבה לרובע המרכזי האמיד לאסוף את סיילה מבית הספר, עושה את דרכי ברחובות ההומים. השמש השוקעת מציצה פה ושם מבעד לעננים, מטילה השתקפויות ארמדמות בוהקות על חלונות הבתים והחנויות שאני עוברת בדרכי.

סיילה למדה בעבר בבית הספר בשכונה שלנו, אבל תמיד הצטיינה בלימודיה, ובשנה שעברה המורה המליצה שתעבור לגימנסיה מתקדמת יותר ברובע המרכזי.

זה לא נוח, ועולה מעות – לא רבות, אבל כל סכום הוא יותר מדי בשבילנו בימים אלה. אבל זה קורבן ששווה להקריב בשביל אחותי. היא לא תנשור מהלימודים ותעמול בפרך רק כדי לשרוד, כמו ילדים רבים אחרים. העולם מלא דרכים ללא מוצא, ואני מתכוונת לוודא שלה יהיו אפשרויות.

סיילה שונה ממני. היא למדנית וחובבת ספר. אופטימיסטית. תמימה. יש לה לשון חריפה, שאני נוהגת לזקוף לזכותי, אבל השאר? כנראה מאבא, כי היא פשוט נולדה ככה.

היא עומדת לבדה מחוץ לבית הספר כשאני מגיעה, שערה הכהה קלוע על גבה ועיניה מצומצמות ברוגז.

"שוב איחרת," היא נועצת בי מבט תקיף.

"סליחה, ילדונת," אני אומרת ומניחה זרוע על כתפיה. "נראה שתילצי פשוט להשלים עם העובדה שאחותך הגדולה גרועה בעמידה בזמנים. איך היה היום בבית הספר?"
"היה בסדר," היא אומרת בהיסח הדעת, וניכר שמשוהו מעסיק אותה.

"בסדר?" אני מקנטרת. "טוב, אם אנחנו משלמים כל כך הרבה בשביל בסדר, אולי נוכל להחזיר אותך לבית הספר במזרחי ו –
"מרין," היא מייללת בתרעומת.

אני מרימה ידיים. "סליחה! אבל ברצינות, מה קורה?"
סיילה נאנחת בזמן שאנחנו צועדות ברחוב מרוצף האבנים, לעבר הרחובות השוקקים יותר המובילים אל השוק המרכזי. "היום בשיעור היסטוריה דיברנו בכיתה על המלחמה עם אסטראונה."
"אה," אני אומרת. "ענייני סיפונים?"

היא מהנהנת, שפתיה חשוקות לפס צר. כשהייתה קטנה, הייתה לסיילה תקופה של ביעותי לילה איומים על הסיפונים. אף שמעולם לא פגשה את אבינו, עוברת מותו העיבה על כל ילדותה ועיצבה כל היבט בקיומה.

"כמה ילדים דיברו על איך הסיפונים ניזונים מבני אדם רגילים, כאילו מוצצים את הדם שלנו כדי להישאר בחיים, והיה נראה שהם חשבו שזה, לא יודעת, מגניב או משהו." פניה מסמיקות בכעס. "אני לא חושבת שזה מגניב," היא מוסיפה חרש.

אני מחזיקה חזק יותר בכתפיה. "את יודעת, אני בטוחה שאת לא היחידה בכיתה שלך שאיכדה הורה או אדם אהוב במלחמה. היו בטח עוד ילדים שהרגישו אותו דבר."

היא מהנהנת. "חצי מאיתנו איברו מישהו. אבל המורה יצרה את הרושם כאילו..." סיילה נעצרת במקומה ונושאת אליי עיני דבש פעורות בדאגה. "אנחנו מפסידים?"
"אני לא כל כך יודעת," אני אומרת לה בכנות.

המלחמה נמשכת כבר חמש מאות שנה, אבל עם עוצמת הסיפונים של אסטראונה, כנגד החבורים שלנו וזאבי הבלהות שלהם, נדיר שצד אחד מצליח להתקדם הרבה. וכולנו יודעים מה יקרה אם אסטראונה

תנצח – הסיפונים יצודו את כל בני האדם עד האחרון שבהם, וירוקנו אותנו עד הטיפה האחרונה.

" אבל כאן בסטרמפרוסט, אנחנו הכי רחוקים מהחזית שאפשר להיות בכל ממלכת נוקטורנה. אם יש מקום בטוח להיות בו, זה כאן." המילים הן כמו אפר בפני. שתינו יודעות שזה שקר. אחת מחברותיה נחטפה רק אתמול בלילה.

"בואי," אני אומרת, מורידה את זרועי מכתפיה ותופסת בידה למשוך אותה לעבר השוק. "אני יודעת בדיוק מה יעודד אותך."

אף שלכל רובע יש כיכר שוק משלו, אזור הקניות ברובע המרכזי הוא הגדול ביותר בכל העיר, ומציע שפע של אפשרויות, מסוחרים דגים ומאפיות עד חנויות המתמחות בבשמים. פעם הייתה כאן אפילו חנות תכשיטים, אבל זה היה לפני עשרות שנים, לפני שעודדו את כולנו לתרום מימון נוסף למאמץ המלחמתי בשם הפטריטיות.

סיילה ואני אהבות להביט בחלונות הראווה בדרךנו הביתה. זה כמו טקס יומי, ואנחנו חולמות בהקיץ על הממתקים שהיינו קונות לו יכולנו.

אנחנו ניגשות היישר אל חלון הראווה החביב עלינו במאפייה של דירסינג. סיילה נאנחת, לוטשת מבטים בתצוגה בחלון ומצביעה על מאפה מבריק מעוטר בפרי סגול-כהה.

"נראה לי שאקח אחת מעוגות השזיפים."

"רשמתי לפניי," אני אומרת לה, נזכרת שוב שיום השם שלה מתקרב. זו תהיה הפתעה נחמדה, ויש לי כמה מעות נוספות, שלי נתן לי אחרי הקרב אתמול בערב. אני נשטפת סומק כשאני נזכרת בו, ובלילה שלנו שהתקצר כך. לשמחתי הוא אמור לחזור מהטירה עוד כמה ימים, ואוכל לראות אותו שוב.

לפני שאני מספיקה לשתף אותה בהזמנת החלומות שלי מהמאפייה, נשמעת פתאום המולה מאחורינו. סיילה ואני מסתובבות. קהל נאסף סביב הכיכר.

"מה קורה שם?" אני שואלת גבר לידנו.

"חבורים," הוא אומר. "רוכבים בשיירה."

מה? למה שהחבורים יעברו מכאן?

החבורים הם כוחות העלית של המלך, חיילים המחבורים בקשר נפשי עם זאבי הבלהות העצומים ומטילי המורא. הם רוכבים על הזאבים לקרב, והשמועה מספרת שהם אפילו מסוגלים להתחבר לקסם שאופף את זאבי הבלהות.

נדיר שהם בכלל מגיעים לצד פשוטי-העם של סטרמפרוסט, מלבד מאשר בצאתם ובשובם מהחזית – אבל אפילו אז, הם בדרך כלל נצמדים לשוליים. האזור שלהם בעיר הוא מצידה השני של הטיירה, גובל ברכס ההרים שממנו מגיעים זאבי הבלהות מטילי המורא שלהם. סיילה נושאת אליי עיניים בורקות מהתרגשות. "אפשר ללכת לראות?"

יש לה אובססיה קלה לחבורים. ואני ממש לא יכולה להאשים אותה – לוחמים חתיכים רכובים על חיות מיתיות ומחוננים בקסם מסתורי? זה מסקרן, אם נניח לרגע את האפליה המעמדית הקיצונית והבוטה.

אני נאנחת ואוחזת בידה. אין דבר שלא אעשה כדי לראות את הילדה הזאת מחייכת. "טוב, אבל תישארי לידי." ואז אני מושכת אותה אחריי בקהל, ממרפקת את דרכי לקדמת הרחבה.

הס מושלך בקהל כשהחבורים מגיחים מאחת הדרכים המובילות לכיכר. הרחובות כאן צרים, בקושי מספיקים למעבר זאבי הבלהות עליהם הם רכובים, מה שרק גורם לזאבים להיראות גדולים עוד יותר. אנשים מאדירים את שמם של החבורים באותה מידה בה מגדפים אותם. באופן תיאורטי, כל אחד יכול להפוך לחבור, ובזמן מבחני החבירה, כשזאבי הבלהות יש מספיק גורים לחבור במסות, כל מגויסי צבא נוקטורנה נדרשים לקחת חלק.

אבל כולם יודעים שזאבי הבלהות בוחרים כמעט תמיד בצאצאים למשפחות חבורים. זכויות יתר מולידות זכויות יתר, במעגל אינסופי. ברוכבים עצמם אין שום דבר קסום, אבל בזכות דורות של ברירה טבעית, הם פשוט נראים שונים מכולנו.

גבוהים. יפים. מכונות לוחמה משוכללות. היום הם ארבעה במספר, לבושים בגדי רכיבה שחורים מעור. אישה חמורת סבר וכהת עור על זאב בלהות כסוף מובילה בראש,

ובעקבותיה גבר חיזור עם רעמת שיער בלונדיני על זאב ערמוני, ואישה מבוגרת יותר ושחומת עור על זאב אפור. אני בקושי מבחינה בזאב הבלהות הרביעי ורוכבו, מרוב שאני בוהה במה שהם גוררים אחריהם. או... במי.

התנשפויות זעזוע נשמעות בקהל ואנשים נרתעים לאחור בחלחלה ניכרת.

מדובר בפשוט־עם, כפות כחזיר ונחבט באבני המרצפת. פניו מכוסות דם וחבורות, אך הוא לא נאבק בכבליו. הוא נראה כמשלים עם גורלו. כאילו נכנע.

זעם ניצת בדמי. איך הם מעיזים? בזמן שזאבי הבלהות ורוכביהם מגיעים למרכז הכיכר, אני מרגישה שנשימתי נעתקת פתאום.

אני מכירה את האיש הזה. זה הטמבל שאיים עליי בקרב אתמול בערב.

מבטי נודד חזרה אל זאב הבלהות שגורר אותו אחריו. לקרוא לו עצום תהיה לשון המעטה – זאב הבלהות גבוה בהרבה אפילו מהסוסים הערוכים לקרב עליהם רוכבים פשוטי־העם בצבא. פרוותו שחורה כחצות הלילה, ויש משהו פראי וצמא דם במבטו. הוא חושף שיניים, שכל אחת מהן חדה יותר מפגיון.

רוכבו של זאב הבלהות תואם לו מבחינת עוצמתו. הוא בשנות העשרים המאוחרות לחייו, להערכתי, עם עור בגוון חום בהיר ושיער כהה ופרוע, שקווצה אדומה כדם עוברת בו. כמו כל חבור שראיתי אי פעם, לא ניתן להכחיש שהוא יפהפה, עם עיניים בגוון חום עמוק וזיפים שממסגרים לסת מסותתת. אבל...

הדופק שלי מאיץ כשאני מבחינה בקעקועים המכסים כליל את צווארו וידי. אין הרבה דברים שמפחידים אותי, אבל זה? תברחי, קורא בתוכי יצר שימור חייתי. סכנה.

אפילו אנחנו, פשוטי־העם, יודעים במה מדובר. קעקועי הרג. כדי שמישהו יהיה מעוטר בהם בצורה כל כך מקיפה... הוא בטח הרג מאות. אם לא יותר.

מפלצת. הבחור הוא חתיכת מכונת הרג פסיכופתית. מבטי מטפס מעלה אל פניו, והבטן שלי מתהפכת כשנוצר בינינו קשר עין. הגבר החבור ללא ספק נועץ בי מבטים ממרחק. שפתו העליונה נמתחת בגיחוך לעגני. אולי הפחד שלי ממנו חקוק על פניי. אני משפילה מבט.

הוא ממש מקרין סביבו עוצמה. מי שלא יהיה, הוא בוודאי בכיר בכוחותיו של המלך. זה היה יכול להיות מרשים בשביל מישהו צעיר כמוהו... אלמלא היה מבעית כל כך.

הגבר החבור מזנק מגב זאב הבלהות האכזר שלו בקלילות מיומנת. יחסית למידותיו העצומות, תנועותיו זורמות כמים. בשני צעדים מהירים הוא מגיע אל פשוט־העם הקשור מאחורי הזאב שלו. הוא מרים את האיש מהקרקע ביד אחת, בהפגנת כוח על־אנושית. אולי הוא משתמש בקסם של זאב הבלהות.

"האיש הזה", קורא הרוכב, מרעים בקולו העמוק על הקהל אחוז הדומייה, "ערק מהחזית. המלך מתנגד עמוקות לכל מי שמעז לנטוש את אחיו לנשק. האם אתה מכחיש את האשמה?" הוא שואל את האיש. "לא." ממלמל האיש מבין שפתיו המבוקעות.

הרוכב ממשיך, "הבאנו אותו לכאן היום כדי לוודא שכל אזרחי סטרמפרוסט יודעים מה קורה לפחדנים."

הוא מרים את האיש גבוה יותר ופתאום אני מבינה מה עומד לקרות. אין בליבי חיבה מיוחדת לעריקים, ובטח לא למנוול הזה. אבל אסור שאחותי תהיה עדה לכוזה דבר.

"כסי את אוזניך", אני ממחרת ללחוש אל סילה, שמצייתת. אני מכסה בידי שלי את עיניה ומצמידה את גופה הקטן והחמים אליי.

הרוכב תופס פגיון בידו הפנויה ומשסף את האיש מטבור עד צוואר. אני מתכווצת לשמע זעקות הייסורים שלו, שמהדהדות מהבניינים הסובבים את הכיכר. ואז, מול הקהל הצופה בחלחלה, תוקע החבור את ידו לתוך קרביו של העריק ושולף החוצה את מעיו. האיש, עדיין חי איכשהו, מחרחר בכאב, ודם מבעבע מפיו וניגר במורד סנטרו.

החבור משליך את העריק קדימה לזאב שלו, שתופס אותו באוויר בלסתותיו החזקות. זאב הבלהות פולט את העריק לקרקע ואז נועץ

שוב את שיניו בצווארו ומטלטל אותו פעם, פעמיים. האיש – הגופה – הפסיק לזוז.

זאב הבלהות טורף אותו בתיאבון, חוטמו מרוח בדם. אני מכריחה את עצמי לצפות ככל שאני מסוגלת, מבקשת לצרוב את המראה במוחי, לזכור אותו עד יומי האחרון. לזכור כמה קרי דם החבורים הארורים וכמה לא הוגנים הקלפים שחולקו לנו, כל היתר.

בסופו של דבר המראה מעורר בי בחילה ואני מסיבה מבט, אך שוב נתקלת בעיניו של החבור האלים והפראי. הוא מסתכל עליי במבט בוחן. אני תוהה אם הוא נהנה לגרום לאנשים להתכווץ מפחד וכאב. אם זה כיף לו.

אני זוקפת סנטר בגאווה. אני לא מפחדת ממך, מנוול, אני אומרת לו בראש, גם אם ידיי רועדות, גם אם האלימות הבוטה והאדישה שלו מערערת אותי עד עמקי נשמתי.

עיניו הכהות נטולות רגש, ריקות לחלוטין. הסיפונים הם אולי האויבים שלנו, אבל אין לי ספק שהאיש הזה הוא פניו האמיתיות של הרוע.

איגור ואני הצלחנו לאסוף תריסר חברים של סיילה וילדי שכנים
 לאימונים שלנו, וזו כבר התחלה. תוך כמה ימים אנחנו בונים להם
 שגרת אימונים, ונפגשים אחרי הלימודים, ברגע שאני מביאה את
 סיילה הביתה.

ועכשיו אני מתכווצת מתוך הזדהות למראה ילד צעיר בכמה שנים
 מסיילה, שמוטח עם הפנים לתוך החול. זו נפילה כואבת, אבל מובן
 שזה שום דבר לגופו הצעיר. הוא מזנק חזרה כמו ארנבת, בחיוך רחב,
 משתוקק לנסות שוב.

הם לא צריכים להתאושש רק מהנפילות הקשות באימונים, אחרי
 מה שקרה אתמול בלילה.

"מי זה היה?" שואל אותי איגור, מתקרב אליי כדי לשמור על קול
 חרישי.

"ההוא שם – טימון, הגבוה הרזה." טימון בן שתיים־עשרה ובריוק
 התחיל עוד פרץ גדילה רציני. הוא נראה כאילו אינו בטוח איפה גופו
 מתחיל או נגמר.

אתמול בלילה חטפן ניסה לחטוף אותי, וטימון נאבק בו. הוא נעזר
 בסכין חיתוך קטנה ששמר ליד המזרון שלו, בתוספת כמה תרגילי
 מילוט שלימדנו אותו.

אימא שלו מיהרה איתו אליי הביתה הבוקר כדי שיוכל לספר לי
 בעצמו. נראה לי שמעולם לא הרגשתי אושר כמו למראה הכרת התודה

הצרופה שהביעו פניה של גברת סאליבן. הידיעה שעזרתי להציל את הילד שלה.

"את צריכה להיות גאה בעצמך," אומר איגור בשקט, ואני מסמיקה. "אבל הוא לא הצליח לראות את פניו של המנוול," אני אומרת

בצער. "כנראה היה חשוך, ומי שזה לא היה הסתיר את פניו..."
 "המממ," אומר איגור, ושנינו משתתקים, צופים בטימון. הוא מתגלגל בהנאה בעפר בחברת שני בנים אחרים כדי להתאמן על תרגילי מילוט, ונראה שהטראומה של ליל אמש נשכחה כליל.

"את די טובה בזה, ילדונת," רוטן איגור לבסוף. אני מתקשה להגיב, המומה לרגע מהמחמאה הנדירה. "את יכולה לשקול לגבות על זה כסף, את יודעת."

"מה, מהילדים? להורים שלהם בקושי יש מעות לשלם עבור בגדים חדשים, כשהישנים מתחילים ללחוץ."

איגור צוחק. "לא, חשבתי דווקא ברובע הצפוני, שם יש להורים מספיק מטבעות שיצלצלו בכיס." הוא משתתק רגע בהרהור. "גם באזורים המכובדים יותר של העיר, המצב נעשה קשה יותר. אני מוכן להתערב שההורים יהיו מעוניינים שילדיהם ילמדו קצת כישורי הגנה עצמית."

הוא מתרומם מהגדר עליה נשען ומתמתח, ואני שומעת את החוליות בגבו וצווארו מתפוקקות בתגובה.

"בכל מקרה, חומר למחשבה. ואולי זה יוציא אותך מהחום והאדים במכבסה."

זה רעיון. אני מהנהנת ופונה מעליו לקרוא לילדים אליי.
 "טוב, עבודה טובה, כולם," אני אומרת אחרי שכולם התקבצו סביבי במעגל, פניהם הקטנות נשואות אליי ברוב קשב. "אני רואה שתרגלתם את מה שלמדנו בפעם הקודמת."

אני מהססת לרגע, בוחנת את תריסר הילדים שנאספו בחצר האימונים העלובה של בית הספר. רובם קצת רזים מדי, כאילו לא תזיק להם עוד ארוחה או שלוש. אבל לא חסרים סימנים לתשומת לב הורית: נגיעות קטנות שנתפרו אל בגדיהם, כמו הטלאי בצורת לב שסאמי בת השש נושאת על ברך שמאל של מכנסיה.

אני מסמנת לסיילה לבוא לפני, ומודיעה לכולם, "אנחנו הולכות להדגים לכם כמה תרגילים בהם תוכלו להשתמש אם תוקף תופס אתכם מאחור."

סיילה מתקדמת לפני בגאווה ובכתפיים מתוחות. אני מחייכת למראה הביטחון שלה.

"מוכנה להדגים את מה שהתאמנו עליו?" אני שואלת בקול שקט מספיק שרק היא תוכל לשמוע.

"נולדתי מוכנה," מגחכת סיילה ומגלגלת אליי עיניים.

"כולם, שימו לב," אני אומרת.

סיילה ואני מתרחקות עוד כמה צעדים כדי לוודא שכולם יכולים לראות אותנו. אני נעמדת מאחוריה ומזנקת לפני במהירות כדי לתפוס אותה, כורכת את זרועותי הארוכות סביב גופה הדק. הזרועות שלה מרותקות לצדי גופה באופן שמנטרל אותן. היא מהססת לרגע קט, אך מייד מתחילה לבצע את התרגיל עליו התאמנו בבית בימים האחרונים.

היא קורסת בזרועותי, נשמטת בכבדות כנגד חזי ומחליקה מטה, כך שאני נאלצת לשנות אחיזה כדי שתישאר לכודה. זה מספק לה שניות יקרות ערך לבצע תמרון.

היא מטיחה את עקב נעלה באצבעות רגלי – בכוח קצת מופרז מהדרוש להדגמה. יללת הכאב שלי בהחלט משכנעת.

ברגע שהיא קולטת שהכאב הסיח את תשומת ליבי, היא מרחיקה את זרועותיה מגופה, משחררת שוב את האחיזה שלה בי, חומקת מטה מתחת למעגול זרועותי, ומעמידה פנים שהיא בורחת ממני, לקול תרועות הילדים האחרים.

"זה היה מעולה, סיי," אני אומרת, ורוכנת לשפשף את הבהונות דרך הנעל. "אולי אפילו קצת יותר מרשים מהנחויך?"

סיילה מצחקקת.

"טוב, בסדר. כולם ראו איך היא השתמשה בגודל שלה נגדי?" ראשים מהנהנים, ונראה שרובם קלטו את העיקרון הבסיסי שהודגם כאן. "לפעמים דווקא עוזר להיות קטן. התוקף שלכם יצפה שתהיו חלשים, שלא תנסו להתנגד. ואפשר גם לזייף חולשה."

”כמו שאת עושה בזירה!” קורא בהתלהבות אחד הנערים המתבגרים.

אני תוקעת בו מבט זעם מעושה. ”לא שאתה יודע על זה משהו, כן?”

צחקוקים נוספים בקרב הילדים. זירת היאבקות היא לא מקום לילדים, אבל זה לא מונע מכמה מהאבות הקשוחים יותר להביא איתם את בניהם כבר בגיל צעיר מדי, לטעמי.

”תורכם!” אני מחלקת אותם לקבוצות של שלושה, מוודאת שצוותו לילדים שונים מאשר בסיבוב הקודם. אני מאמנת אותם עד שהשמש מתחילה לשקוע לעבר האופק. אם אעכב אותם עוד הרבה, הם יפספסו ארוחת ערב בבית, ואף אחד מהם לא יכול להרשות את זה לעצמו.

אחר כך אני מניחה זרוע על כתפי סיילה ואנחנו חוזרות ביחד הביתה. היא מקשקשת בעליזות על היום שעבר עליה, משהו על עכבר שנכנס לשיעור מתמטיקה. אבל קצת קשה לי להתרכז בדבריה, משום שהרעיון של איגור עדיין מסתובב לי בראש.

אולי הוא צודק? אולי כישורי הלוחמה שלי יכולים לשמש למשהו מעבר להרגל לילי מגונה שמותיר אותי חבולה ומדממת – אולי הם יכולים להיות כרטיס היציאה שלי מהרובע העלוב הזה?

בהמשך השבוע אני רצה הביתה מהאימון כדי להתכונן לביקורו של לי. לפני כמה חודשים הוא התחיל לבוא אליי מדי שבועיים, כשנראה היה שבריא אותה של אימא מתדרדרת וכבר לא הרגשתי נוח יותר להשאיר את סיילה לבדה בלילה.

עכשיו הארוחות שלנו פעם בשבועיים – בנוכחות המשפחה שלי – נמנות על הפעמים הבודדות שיוצא לנו להיפגש, מלבד בקרבות שלי. אבל עוד לפני שאני מספיקה להגיע הביתה אני מבחינה בלי, הפונה לעבר שורת הבתים שלנו, וזוכה לרגע... רק להביט בו.

הוא מבוגר ממני בכמה שנים, גבוה ממני – ובתור אישה גבוהה אני

מעריכה זאת – ושרירי אך צנום. הלילה הוא פשט את מדי השליח, ולובש מתחת למעילו טוניקה כחולה שמדגישה את עומק עיניו הכחולות. פניו מוארות לרגע באור הלפיד התלוי על הקיר בפינה, ואני מתענגת בלי בושח על מראה הלסת ועצמות הלחיים המסותתות שלו. לי מבחין בי בוהה בו ומחייך, ושפתיו המלאות נמתחות ומציתות אש בקרביי. הוא נאה כל כך.

"הבאתי את הלחם שאימא שלך אהבה בפעם הקודמת," הוא אומר במקום שלום, ומושיט לי את החבילה בהתקרבו. הלחם עדיין חמים. "תודה," המחווה הקטנה אך מתחשבת נוגעת לליבי. "רציתי להגיד, לגבי אימא שלי..."

ביקורה אצל המרפא השבוע היה הקשה ביותר עד היום. תיאורי לגבי התנהגותה לאחרונה בבירור הטרידו את המרפא, ונוסף לכך, היא לא ממש הייתה איתנו לאורך הביקור כולו, ורק בפרבה בלי היגיון במבט חלול. אבל אין באפשרותו לעשות דבר – הוא אמר שהוא כבר נותן לה את המנה המרבית מהתרופה שלה.

ושאני צריכה להכין את עצמי לכך שבעתיד היא תהיה כך תמיד. לי מסתכל עליי בסבלנות, מחכה שאמשיך. "מצבה די גרוע בזמן האחרון," אני מסיימת בקול רפה, מעדיפה לא לפרט יותר מדי לגבי ההזיות שלה לאחרונה. "אני ממש מצטער, מרין." לי אומר בעדינות. "אני יודע כמה קשה לראות אותה ככה."

אני כורכת זרועות סביבו, עוצמת עיניים ומשעינה את מצחי על כתפו, שואבת נחמה מחומו היציב. הוא מעולם לא שפט את מה שקורה במשפחה שלי, וזו אחת הסיבות שאני אוהבת אותו. הוא מרים יד להסיט את שערי הצידה, נשימתו חמה על צווארי.

שיניו שורטות קלות את העור ואני נרעדת ונצמדת אליו עוד יותר, להט ניצת בקרביי.

"אם תמשיך לעשות את זה, לא נגיע לארוחה," אני אומרת בקול צרוד.

הוא נאנח בדרמטיות ומתנתק, מסרק בידו את שערי מאחורי האוזן. "איך שאת רוצה." הוא מצביע אל דלת ביתי. "אחרייך."

אנחנו פותחים בדחיפה את הדלת, ואני נבהלת לרגע, לא רגילה למראה שמקדם את פניי: אימא שלי מבשלת. היא לא עשתה את זה... אני לא בטוחה ממתי.

אני מרימה גבות אל סיילה, שיושבת ליד השולחן במטבח ועובדת על שורת ספרות על לוח הכתיבה שלה – לומדת למבחן מחר, אני נזכרת.

סיילה מושכת כתפיים בחיוך.

"אימא!" אני רוכנת לתת לה נשיקה על הלחי, והיא מחייכת אליי.

"לכבוד מה זה היה, מתוקה?"

"סתם." אני בולעת רוק. "פשוט... האוכל מריח טוב, אימא."

פתאום אני קולטת: כל כך נדיר בימינו לראות אותה צלולה, שזה כמעט מוזר, לא טבעי. בחזה חנוק אני פונה אל לי, להסיח את דעתי. "תן לי את הכיכר," אני אומרת בגסות. "בוא נפרוס אותה. היא תלך נהדר עם..."

אני פונה אל אימא במבט שואל.

"המנה האהובה על אביך – נזיר הדגים שהוא תמיד ביקש." אימא ממשיכה לבחוש בשלווה בסיר מעלה הניחוח, נראית אדישה לדממה שירדה על החדר לרגע בזמן שסיילה ואני נוצרות בלב את האזכור הנדיר של אבינו.

לי מסתכל על שתינו, ואז ניגש אל דלפק המטבח, לוקח סכין

מהמתקן ומוציא את הכיכר הטרייה מהשקית. "מרין, לכי לשבת."

אני קורסת על הכיסא ליד סיילה ברגליים דואבות. הייתי עליהן כל היום. אני עוצמת עיניים ומתענגת על ריחות הבישול, החמימות מהכיריים ומהאח בצידו השני של החדר.

סיילה מצליפה לי במצח בפיסת הגיר שלה. "תתעוררי, אחותי." אני צוחקת ופונה אליה לקחת את הלוח לראות על מה היא עובדת. אנחנו מפטפטות על הלימודים שלה, אבל אני מקשיבה רק בחצי אוזן, כשהחצי השני מכוון אל לי ואימא שלי, שעובדים זה בצד זה.

ליבי מתרחב לרגע ואז מהסס. זה נורמלי מדי.

אני משתדלת להתעלם מהמחשבה שזה לא יחזיק, ופשוט ליהנות מהאווירה הנעימה.

כשאנחנו מתיישבים לשולחן סיילה חוקרת את לי לגבי עיר החבורים – השכונה מעברה השני של הטירה, שרק חבורים ובני משפחותיהם יכולים להתגורר בה. סיילה סקרנית, מאז ראינו את החבורים צועדים ברחובות העיר השבוע.

היא מורחת חמאה על הלחם שהביא, אבל מבטה ממוקד בו. "אז ראית אותה? את עיר החבורים?"

"כן, מרחוק, אבל רואים די הרבה מהקומות הגבוהות בטירה." הוא מחייך למראה ההשתאות על פניה.

"איך שם?" היא משעינה את סנטרה על כפות ידיה ברוב קשב. לי משיב בהרהור. "טוב, רואים שהיא נועדה לחבורים ולזאבים שלהם, קודם כול. הרחובות רחבים יותר כדי שזאבי הבלהות יוכלו לחלוף זה על פני זה בלי לפרוע את הפרווה שלהם." הוא שולח יד לפרוע את שערה של סיילה להדגמה.

"אפשר לראות את הזאבים מהטירה?" היא שואלת, מרותקת מכדי להתעצבן שהוא מתייחס אליה כמו לתינוקת.

"לפעמים." מהנהן לי. "ופעם אפילו ראיתי גור בלהות, אם את יכולה להאמין. אפילו הקטנים שלהם ענקיים! הם בדרך כלל מרחיקים אותם ממרכז העיר כי הם שובבים בגיל הזה, ולא מודעים לנזק שהם יכולים לגרום. תחשבי על גור בגודל של סוס כמעט."

סיילה מתנשמת בהתרגשות. "הגורים בטח כאלה חמודים!" לי מגלגל אליי עיניים ואני צוחקת. "נראה לי שהיא מפספסת את הנקודה לגבי מפלצות הזאב המסוכנות שניביהן ארוכים כמו הכף הזאת," הוא אומר בלחישת רמה, מרים את הסכום שלו להדגמה.

אימא מניחה קערות נזיר מול כל אחד מאיתנו, כשלתע מתחיל לחול בה שינוי. משהו משתנה בעיניה, ופניה עוטות את הארשת המזוגגת שאני כל כך שונאת. הקערה שעדיין בידיה מתנודדת, וציר ופיסות ירק ניתזים לרצפה. אני רואה בחלחלה איך היא מתחילה למלמל, מבטה נעוץ בלי.

אני לוקחת את הקערה מידיה לפני שתשפוך עוד, ומניחה אותה על השולחן בלבב הולם.

"נוקטורן לכודה," היא מסננת, ועורי סומר לשמע הארס בקולה.

"הוא לכוד, וכשיימלט, הוא עתיד לקרוע את העולם לגזרים." אימא מתנפלת על לי ומושכת בטוניקה שלו. הוא ראה הזיות שלה בעבר, אבל הן מעולם לא כוונו נגדו. צל אלים מעיב על פניה. הכול היה מושלם, אז ברור שזה לא יחזיק. הרגעים האלה לא אמורים להפתיע אותי יותר, ועדיין – הרשיתי לעצמי לקוות. להט צורב בעיניי.

"אימא," אני מנסה למשוך את תשומת ליבה אליי, להרגיע אותה. האלה, מה לי בטח חושב? זה רק מדרבן אותה עוד יותר. "ואת," היא פונה אליי, פעורת עיניים. "את אינך היכן שאת אמורה להיות."

היא מרימה יד ומנסה להכות אותי, אבל אני תופסת במפרק כף ידה בחוזקה ומרתקת אותה למקומה. צמיד האירוסים הכסוף שנתן לה אבי, שאותו מעולם לא הסירה, מחליק במעלה זרועה הצנומה. אימא מתפתלת באחיזתי כשאני מתקרבת אליה לרסן אותה. "אני מצטערת," אני ממלמלת אל לי בלחיים בווערות, לא מסוגלת להביט בו. לא רוצה לראות את החלחלה שבוודאי חקוקה בפניו. "תכף אחזור."

אני חצי מובילה וחצי סוחבת את אימא שלי החוצה מהחדר. "מקולל תהיה! שומע אותי?" ממשיכה אימא שלי לקשקש בזמן שאני גוררת אותה משם.

מאחוריי אני שומעת את סיילה קמה לקחת סמרטוט לרצפה. אני מפחדת להסתובב לראות את פניו של לי. הוא תמיד גילה אכירות לגבי בריאותה של אימא, אבל מעולם לא ראה אותה במצב כזה. אני מובילה אותה במסדרון הקצר אל מיטתה, ולמרבח המזל היא נכנסת בלי התנגדות, נשכבת בין הסדינים בארשת פנים חלולה. "אימא," אני מתחילה, אך לא יודעת מה אוכל לומר שיעזור במשהו. "הינה, בואי נביא לך את התרופה שלך," אני אומרת לבסוף ולוקחת את הבקבוקן מהשרפרף שניצב ליד מיטתה המשמש כשידת צד.

המרקחת הסמיכה מדיפה ריח דוחה, מריר וצורב. אני לא רוצה לחשוב מה טעמה, אבל אימא גומעת את התרופה בצייטנות, ומפנה

פניה אל הקיר אחרי שבלעה, ממלמלת עדיין שמות ונאצות בינה לבינה.

אני מתיישבת בעדינות על המזרן לידה, מעווה פנים כשאני חשה בגושים – היינו צריכים להחליף את המזרן כבר מזמן, אבל אין לנו את המעות הדרושות.

אני שולחת יד בזהירות ללטף את זרועה של אימא, חוזרת על הפעולה שוב ושוב עד שהמתח עוזב את גופה ונשימתה מתייצבת. במקביל אני מנסה להרגיע את נשימותי שלי, מזכירה לעצמי שוב ושוב שהיא לא שולטת בזה, היא לא בחרה להיות כך. יש ימים בהם אני זקוקה לתזכורת – ועכשיו ללא ספק זה אחד מאותם רגעים. ובעיקר אני מרגישה את הצריבה הזאת בחזה – ההבנה המכאיבה שהיה טיפשי מצידי לקוות לערב "נורמלי". זה הנורמלי שלנו עכשיו.

אני מכבה את העששית ויוצאת חרש כדי לא להעיר אותה, בתקווה שתמשיך לישון ותעזוב אותנו במנוחה לשארית הערב. אני שונאת את עצמי לרגע על הרצון להיפטר מאימי, אבל מתעלמת.

אני מציצה בהיסוס אל חדר המגורים, ורואה שסיילה ולי זנחו את קערות הנזיד שלהם על השולחן, אכולות למחצה. הם קירבו את כיסאותיהם ולי מקריא לה מהאגדה על האלים מוכי האהבה. היא מצונפת תחת זרועו המנחמת, שקועה בסיפור.

אני ממשיכה לעמוד שם כמה רגעים, שעונה על משקוף הדלת. לי מציץ אליי רגע, ומבטו היציב אומר הכול – הוא לא בורח מאיתנו, גם לא אחרי ההצגה של היום.

המתח מרפה מחזי ואני נכנסת ומתיישבת על הרצפה לרגליהם. "מרין עושה הכי טוב את הקול של האלה," מתגאה סיילה. "מרין, תקריאי את הקטע הבא!"

"טוב, אבל רק פרק אחד, ואז את צריכה לסיים שיעורים וללכת למיטה," אני אומרת, וצוחקת בתגובה לרטינת האכזבה של סיילה. "האלה הייתה כלואה במגדל, ואיש לא ידע שהיא שם," אני מתחילה, מילות הסיפור האהוב על סיילה שגורות בפי. "היא ידעה שאם ברצונה לברוח, תצטרך לעשות זאת בכוחות עצמה..."

אחרי שסיילה הולכת למיטה ואני מלווה את לי החוצה כדי לומר לילה טוב, הוא פונה אליי בארשת פנים חמורה, פתיתי שלג צונחים על מצחו הקמוט. "מרין, זה קורה הרבה?"
 אני משעינה ראש על חזהו באנחה. ידיו מלטפות את זרועותיי, מעלה ומטה. "ההזיות? בכל יום."
 לי תופס אותי בקיבורות זרועותיי, ואני נושאת מבט אל עיניו. "אני לא מדבר על ההזיות, ואת יודעת את זה."
 אני בולעת רוק ומשפילה מבט. האישה שם בפנים – זו שניסתה להכות אותי – לא הייתה אימי. הייתי גלויה עם לי לגבי הבעיות שלה והוא היה עד להן פעמים רבות, אבל מעולם לא סיפרתי לו שהיא הופכת אלימה. הרגשתי שאם אבטא זאת במילים, אבגוד באימא שהכרתי.

אולי הגיע הזמן לקבל את העובדה שהאימא שהכרתי, איננה. ויש דבר נוסף שהסתרתי מפניו, החלק שמייסר אותי בחלומותיי. זה שגם סבתי לקתה בשיגעון הזה, וגם אימה לפניה. השיגעון זורם בדמי, אורב בין הצללים, מחכה לחטוף אותי למצולותיו.
 "אני שולטת במצב, כפי שראית," אני ממלמלת.
 "אני לא דואג לך. כמובן שאת מסוגלת לדאוג לעצמך. אבל מה לגבי סיילה? מסוכן לה כאן. מה אם משהו יקרה ולא תהיי בסביבה?"
 תסכול ניצת בעורקיי. אני נושאת אליו מבט, מתאמצת בכל מאודי לכבוש את הדמעות שצורכות בעיניי. אני יודעת שהוא צודק, אבל...
 "מה אני אמורה לעשות, ליי? לנטוש את אימי שתדאג לעצמה? לקחת את סיילה לגור במקום אחר? איך אוכל לשלם עבור שני מקומות מגורים במקביל? ומי ישגיח על אימי אם לא אהיה?"
 "בואו לגור איתי," הוא אומר. "אני אדאג לשתיכן. אימא שלכן תוכל להישאר כאן, ונבדוק את שלומה דרך קבע."
 אני פולטת צחוק מופתע. "איך בכלל זה יעבוד? הדירה שלך פצפונת. אין שם מספיק מקום לשלושתנו."

"אז נעבור, נמצא מקום גדול יותר. או שנשים שם את אימא שלך, ואת, סיילה ואני נגור כאן. נחשוב על משהו, חתלתולה. אבל אני מתכוון להגן עלייך, ולהגן גם על אחותך. תני לי."

הדמעות כבר זולגות כעת בפלגים חמימים על לחיי באוויר הלילה הקר. אני מרגישה מחנק בחזה ופתאום אני לא מסוגלת לנשום. כמה זמן עבר מאז מישהו באמת רצה לעזור לנו? מאז מישהו הבחין במצבי והציע לי מוצא?

לא, זה יותר מזה – הציע והתעקש שאיענה להצעה. מניין הגיע הגבר הזה, שיש בכוחו להמס את ליבי לחלוטין? הייתי נותנת את השמש והשמיים והאור עצמו כדי לדעת שלעולם לא איאלץ לאבד אותך.

אני כורכת את זרועותי סביב צווארו של לי ומצמידה אותו אליי, משתוקקת להרגיש את שפתיו על שפתיי. הוא הודף אותי אחורה, לעבר הפינה, לתוך סמטה המצטלבת ברחוב שלנו. אין פה פנסי רחוב, ואנחנו יכולים להיבלע בצללים. הכי קרוב לפרטיות שיש לנו.

בנשימה כבדה אני נתקלת בגבי בקיר מאחוריי, מושכת אתי אל לי עד שהוא צמוד לגופי, חומו ושריריו הנוקשים מרתקים אותי אל האבן הנוקשה.

שפתינו נפגשות שוב והפעם המפגש אינו עדין אלא תובעני. אני שוכחת את עצמי בסבך המשתוקק של הנשיקה, מקיפה בידי את מותניו, משחילה כמה אצבעות בחגורתו עד שאצבעותיי הקרות נוגעות בעורו החם.

לי נוהם לתוך פי ומצמיד אותי בעוצמה אל הקיר, איברו נוקשה ותקיף כנגדי. אני מניעה את האגן כנגדו, מתענגת על הקולות שהוא משמיע. הוא מושך את שולי הטוניקה התחובה בתוך מכנסיי, מציב יד אחת על מותניי ושולח את השנייה כמעלה הבשר הרך לחפון את שדי, כשרק שכבות בד דקיקות חוצצות בין ידו לפטמה.

להט מתפשט בי, ואני מתנתקת מהנשיקה להביט בו. שנינו כמו מתגרים זה בזה להמשיך הלאה.

"לא גמרנו לדבר על זה," הוא אומר.

"לא," אני מסכימה. "אחר כך."

הוא מסתער על פי ושואב את שפתי התחתונה לתוך פיו, מוצץ אותה עד שאני גונחת.

אצבעותיי המטיילות מוצאות את מבוקשן, את איברו הכבד והעבה של לי מבעד למכנסיו. אני מלטפת אותו ואנחנו מנתקים פיות, והוא משעין מצח על מצחי בנושימה כבדה.

"תבואי אליי?" הוא חצי שואל חצי מצווה, והאלה, הלוואי שיכולתי. לקחתי את שיקוי המניעה החודשי שלי שאני אוספת אצל הרוקח יחד עם תרופותיה של אימא. אבל... לא רציתי לעזוב את סיילה לבד ללילה, לפחות לא מאז ליסה נחטפה רק רחובות ספורים מכאן.

גם עכשיו המחשבה מכבה את הלהבות בקרבי. פניו סמוקות עדיין מהנשיקה, שערו פרוע, וגל של חרטה מבליח בי, אבל אני יודעת שלא אוכל לחשוב על שום דבר אחר עד שאברוק את שלומה של סיילה, וארגיע את עצמי שהכול בסדר. "בלילה אחר. תראה, כדאי שתצא לדרך, אבל אחשוב על ההצעה שלך ו... אנחנו נמצא דרך לגרום לזה לעבוד."

"יופי," הוא אומר ונותן לי נשיקה אחרונה לפרידה. אני נכנסת חזרה אל הבית, מבריחה את המנעול היטב מאחוריי, ופונה במהירות לחדר של סיילה ושלי. כשאני פותחת את דלת חדרנו אני נרעדת ממשב רוח קר.

מוזר – לא אמורה להיות פה רוח. אני ממהרת להביט אל החלון הפתוח, שדרכו פורץ פנימה האוויר הקפוא. בלב הולם אני רצה אל מיטתה של סיילה.

אין בה איש.

סיילה איננה.

לא יכול להיות שזה קורה.
אני בוהה בהלם במיטה הריקה, מוחי מסתובב במעגלים וגופי מוצף בקרח.
סיילה. סיילה.
אני עוצמת עיניים חזק וסופרת עד עשר, ואז פוקחת אותן שוב, אבל המיטה הריקה נותרה בעינה, יחד עם המשב הקפוא שנכנס מבעד לחלון הפתוח.
חייב להיות לזה הסבר. איך הם הצליחו להיכנס לכאן כשעמדתי ממש בחוץ, ברחוב? איך יכולתי לא לשים לב שמישהו נכנס? וסיילה. היא בטח התגוננה כמו שלימדתי אותה. היא לא הייתה הולכת בשקט.
לא אחותי. סיילה שלי.
אולי היא עם אימא שלי. שרירי הקפואים נייעורים לחיים ואני רצה החוצה מהחדר אל המסדרון הקצר המוביל לחדרה של אימי. אני פותחת את הדלת במשיכה חזקה וסורקת בקדחתנות את החלל החשוך, אבל אין לסיילה זכר.
אימא שלי מתיישבת מנומנמת וממצצת אליי, אבל אני לא מסוגלת לומר את המילים, לא מסוגלת להסביר.
אני מחפשת בחדר הרחצה.
בחלל המגורים ובמטבח.

היא לא כאן. אבל המעיל והמגפיים שלה כן, מסודרים יפה ליד דלת הכניסה. אני בוהה בהם משותקת, וחוזרת אל החדר שלנו. בנשימות רדודות ומבוהלות אני מוציאה ראש החוצה מהחלון. שלג החל לרדת במערבולות זעירות, והבל פי מתאבך בלובן באוויר הקפוא. אני מסתכלת לכל עבר, סורקת כל סנטימטר מהנוף, מאמצת את עיניי כדי למצוא רמז כלשהו בחשכה הצוננת, אבל אין כל זכר למה שקרה, דבר לא נע בסמטה שליך ביתנו.

אבל משהו אחר תופס את עיני כשאני מושכת את גופי חזרה לתוך החדר, משהו שלא ראיתי קודם. בפינת מסגרת החלון, תפוסה בשכב עץ ארוך ומשונן: פיסה זעירה של בד לבן.

זהה בדיוק לבד של כותונת הלילה של סיילה.

אני קורסת לרצפה, שומעת קול יללה, וקולטת רק אחרי כמה רגעים שהוא בוקע משפתיי. אני מצטמררת ומטיחה ראש בקיר מאחוריי, מחפשת את הכאב המטלטל.

או שסיילה חמקה החוצה בכותונת הלילה שלה באמצע הלילה... או שמישהו לקח אותה.

בזמן שהייתי בחוץ בשלג ותכננתי תוכניות לעתיד טוב יותר עם לי, אחותי נחטפה בלילה.

המוח שלי אולי מסרב לקבל את המילים, אבל הגוף כבר מגיב. אני טורקת את החלון, נועלת מגפיים וזורקת על עצמי מעיל ורצה החוצה לחשכה.

לי בטח עדיין קרוב, הוא רק יצא לדרך. אני פונה שמאלה לכיוון בו ילך אל הרובע הצפוני ורצה. תוך דקות אני מבחינה בדמותו המגודלת צועדת בנחישות ברחוב השקט.

"לי!" אני צורחת. הוא מסתובב, פניו מאירות לכבודי בחיוך, שנמחה מייד למראה מצוקתי הניכרת.

הוא רץ אליי במצח קמוט בדאגה ותופס בזרועי. "מרין, מה – "סיילה", אני מתנשפת, כבדת נשימה מהריצה. כואב לי לומר את שמה. "היא לא הייתה כשחזרתי פנימה." המחשבות שלי שוב נכנסות לסחרור. לא, לא, לא, לא, לא...

לי מהדק אחיזה בזרועי, מקרקע אותי ומחזיר אותי למציאות.

"נחפש אחריה", הוא אומר לי, מקרין רוגע וסמכותיות. אני קורסת כנגדו. "בואי נחזור לשכונה שלך ונתחיל משם. נעיר את השכנים. אנחנו נמצא אותה, מָר. היא לא הספיקה להתרחק." הוא לא מבטא את פחדיי במילים, לא אומר את המסקנה המתבקשת היחידה: היא נחטפה.

הזמן כמו מפהק ואז קופץ, מתקדם בדילוגים מבוהלים. אני מתעשתת מול דלתו של איגור והולמת בה באגרופי. "איגור!" קולי נשבר ליבכה. אני קוראת בשמו שוב ושוב, מטיחה ידיים בעץ. לי מניח יד על כתפי להרגיע אותי.

דלתות נפתחות לכדי חרך משני צדדינו, פרצופים זהירים מציצים החוצה לראות מה פשר המהומה. אחת המורות לשעבר של אחותי מזהה אותי ויוצאת מהדלת לבושה רק בבגדי השינה שלה, רדיד עבה ומגפיים. "מריין? זאת את?"

דלתו של איגור נפתחת לרווחה והוא ואשתו, פרינה, ניצבים בפתח, פניהם אומרות דאגה. בור נפער בבטני וקרביי מתהפכים, כאילו נלכדו בסערה.

"זאת סיילה", אני מצליחה לומר. "היא – הם לקחו אותה." "אנחנו צריכים לחפש אותה," מתערב לי. "תוכלו לבוא לעזור לנו? אם תוכלו לקחת את צידה הצפוני של השכונה, אנחנו נפנה מערבה ואז נבדוק בשוק המרכזי."

איגור צועד שני צעדים גדולים לפנים, ואני נבהלת כשהוא עוטף אותי בזרועותיו הגדולות. "מריין", הוא אומר, שתי הברות קצרות שטומנות בחובן פסקה שלמה. "כמובן שנעזור לך." אבל אני שומעת בקולו את המילים שאינו אומר.

אני מתנתקת ממנו. "לא! לא. היא לא אבודה. אסור לנו להרים ידיים –"

איגור כבר תפס את מעילו ונעל את מגפיו. מורתה של סיילה מצטרפת אלינו, אחרי שלבשה בחיפזון זוג מכנסיים מעל בגדי השינה שלה. "אנחנו לא מרימים ידיים, מריין. אנחנו כאן איתך."

צורב לי בגרון, ואני מסתכלת סביבי במבט טרוף, מוחי ריק ממחשבות. "אנחנו צריכים..."

"מרין ואני ניקח את הרחובות מערבה מכאן," חוזר ואומר לי כשאני משתתקת. "שניכם תוכלו להתחיל מצפון?" הוא תופס אותי בזרוע ומושך.

נשיקתם הקרחית של פתיתי השלג על לחיי מחזירה אותי למציאות. השלג התחזק, אני חושבת בהיסח הדעת.

לי ואני רצים, בהתחלה לאט ואחר כך מהר, סורקים כל רחוב וכל סמטה וקוראים בשמה של סיילה. הרחובות ריקים בשעה כזאת, מלבד כמה עכברושים קשוחי מראה וכלב רחוב אומלל אחד, שצופה בנו חולפים ממקום מסתורו הצנוע מתחת למדרגות כניסה לבית. שברי זכוכית ומשבים קפואים מתרסקים תחת מגפיי, בקול שמעומעם על ידי השלג הנופל סביב. משבי הלובן משווים לרחובות מראה שומם ורפאי.

אנחנו נעצרים להסדיר נשימה אחרי כשעה של חיפושים.

"אולי עדיף ש –"

"שנתפצל?" אומר לי. הוא מתקרב אליי ועוטף בכפות ידיו את

פניי. "נכסה ככה יותר שטח. אבל מרין... את..."

הדאגה בעיניו מטריפה את דעתי, ואני חומקת מידיו. "אני בסדר. לך. כדאי שתתקדם לכיוון הרובע המרכזי. אולי היא הלכה לשם... תפגוש אותי חזרה בבית שלי בבוקר לספר לי אם מצאת משהו?" בלי להביט לאחור לראות אם מילא אחר הוראותיי, אני מזנקת לסמטה הבאה.

אני מגבירה קצב עוד ועוד, מזגזגת ברחוב אחרי רחוב, מבטי מתרוצץ אל כל פינה, כל צל, כל מקום בו היא עשויה להיות. אני חוסמת את הקול בפנים שאומר לי שהילדים לא נמצאים אף פעם. שאין בעצם מה לעשות.

אני מסרבת לא לעשות כלום. מסרבת.

שעות מאוחר יותר מפציע יום קר ורטוב, פתיתי השלג הופכים לרפש אפור תחת מגפיי. התערובת המפויחת נוזלת ממרזבים ושלוליות בתעלות ברוחב הרחוב. עובדים משכימי קום יוצאים מבתיהם, מקפידים לשמור ממני מרחק ולהסב מבט.

העולם נראה מטושטש ומוחי משותק מרוב תשישות. אין לי מושג באיזו שעה אני מודה לבסוף בתבוסה ופונה לכיוון הבית.

איגור ולי כבר שם, יושבים מחוץ לדלת הכניסה. בלי שמי מהם ייאלץ לומר מילה, אני רואה שלא מצאו לה כל זכר. לי מנסה לעצור בעדי כשאני נכנסת לבית. אני מתנתקת, מתרחקת מהישג ידו. הוא אומר משהו, אבל כל צילילי העולם הסובב הוחלפו בזמזום עמום. אני פורשת לחדרי וטורקת בפניו את הדלת. זה הכול באשמתי.

הזמן חולף.
 אני שוכבת מבלי דעת במיטתה של סיילה, עטופה בסדינים ובשמיכה שעדיין מריחים קלושות ממנה.
 אימא בדקה לשלומי כמה פעמים, צלולה מספיק להבין מה השתבש, לקלוט מה קרה. למראה כתפיה השפופות וארשת פניה הבוכייה – אומללות צרופה – אני מפנה פנים לקיר.
 נשים מהשכונה מבקרות אותנו במשמרות – הכובסות מהמכבסה, אימהות של חבריה ללימודים של סיילה, חברות ותיקות של אימי שלא ראיתי שנים. הן מביאות אוכל, לחם, נדחפות בזהירות לחדרי ומשאירות צלחות על הרצפה כשאני מסרבת לדבר.
 אחר כך אני שומעת אותן משוחחות בקולות מהוסים עם אימא שלי, אם היא ערה. ברוב הפעמים הן עוזבות חרש, לאחר שלא זכו לקבלת פנים לא ממני ולא ממנה.
 אני לא מסוגלת להביא את עצמי להתייחס. צלחות המזון נותרות על הרצפה בלי שנגעו בהן.
 "היא לא אכלה דבר," נשמע קולה של אימי, שעות או ימים אחר כך. אין לי מושג כמה זמן עבר.
 אימא נשמעת צלולה, שפויה. כאילו אובדן בתה גייס את מאגרי הבינה שעוד נותרו בה.
 "זה בדיוק מה שקרה עם אבא שלה, אחרי שנתו הראשונה בחזית. הוא לא דיבר חמישה ימים לאחר שובו. בזבו כך מחצית מהחופשה שלו." קולה של אימא נשבר, ואשמה מניצה בתוכי, בוערת ואדומה.

אבא. הוא היה אמור לשמור עלינו. ואז קם ועזב אותנו, עזב ולא חזר.

הייתי אמורה לשמור על סיילה. הבטחתי לה. אצבעותיי נודדות לעבר הפגיון שאני מחזיקה ליד מיטתי. כשאבא שלי מת זה עזר, לפעמים – לגרום לעצמי כאב כדי להתמקד בו, להרגיש משהו אחר. חתך חד יגרש את האפלה ממחשבותיי, יסלק כל תחושה, מלבד נקודת המפגש בין הפגיון לזרועי או לירכי. אבל אני לא מוצאת את הכוח לזוז, אפילו לא בשביל זה. אני בוהה בתקרה, צופה בצללים זזים משום מה בחדר כשהיום בא והולך. החדר שוב חשוך כשאגור מופיע בפתח הדלת, רוכן לעבור תחת המשקוף הנמוך. "מספיק, מרין." קולו מפלח את החדר כסכין. בניגוד לאחרים אין רחמים בקולו, ולא חמלה. "זה לא מתאים לך. קומי."

הגוף שלי כמו אבן במיטה. אני מחכה, בושה וכעס מבעבעים בי, עוצמת את עיניי בחוזקה וממאנת להסתכל עליו. הוא עומד בפתח לפרק זמן שנדמה כמו שעות, אבל בסופו של דבר הוא עוזב. זמן מה אחר כך לי נכנס בשקט. אני לא מסתובבת להסתכל, אבל מייד יודעת שזה הוא. אני יודעת לפי ריח האורנים, לפי הביטחון בצעדיו.

הוא לא אומר דבר, רק נכנס למיטה איתי, מצמיד את חזהו אל גבי, את ברכיו לשקע ברכיי. מגעו החמים מעלה דמעות בעיניי ופתאום אני בוכה, ממררת בבכי לראשונה מאז נלקחה סיילה.

אני בוכה בלי סוף, ולי מחבק אותי. כשאני מפסיקה לבסוף שנינו לא אומרים דבר. לי רק מחזיק את ידי בידו, אגודלו מלטף את גב היד, שוב ושוב, ושוב ושוב.

כנראה נרדמתי, כי כשאני פוקחת עיניים שוב יש אור בחדר, ושמש מסנוורת מהחלון מכה בפניי.

לי הלך, אבל משהו עדיין חבוק חזק בזרועותיי – הכרית של סיילה. כשעיניי מתמקדות אני מבחינה בקוצה קטנה משערה שנותרה על הבר, חום בגוון מעט כהה יותר משלי. השערה היחידה בוהקת בריבוע האור.

אני מתיישבת.

משהו שנשבר בחזי מתמקם שם מחדש. הבטחתי לה. הבטחתי לסיילה שלא יקרה לה כלום. ואני מקיימת הבטחות.

מרכז הגיוס לצבא ברובע המזרחי שוכן ליד אטליז. כמה הולם, אני חושבת בקדרות, בעודי ממתינה שהמגייס יאתר את שם המשפחה שלי בגיליון שלו.

בכל רובע יש מרכז כזה, ואפשר לראות שלטירה אכפת מהם קצת יותר מאשר מכל שאר הדברים – האש בקמין מפוטמת בעץ הבוער בעליזות, מפין ריח יבש ומיושן שלא דומה לארומת הכבול הלחה של התנור שלנו בבית. הקירות מצופים בנייר, פינוק שלא תמצא באף מקום אחר במזרחי. והרהיטים שחוקים ובלויים, אבל עדיין ניכר שהם מאיכות גבוהה יחסית.

אני מעבירה מבט על מדיו של המגייס וערמת הניירת על שולחנו, ערובייה של טפסים וטבלאות. מנורת שמן מרצדת מרקידה צללים על ידיו כשהוא מעלעל במסמכים, כאילו הן נשלחות לעברי.

“אה, הינה,” הוא אומר לבסוף. “קופר. אבל –” הוא מצמצם אליי מבט ספקני. “לא נקראת לשרת. כתוב כאן שקיבלת חריגת מטפל.” כולם נקראים בשלב כלשהו, אלא אם כן הם מטפלים בכך משפחה קטין או קשיש או לוקה בכריאות. ההחרגה הופיעה ליד שמי עוד בטרם הגעתי לגיל שירות.

אני בולעת גוש שעומד בגרוני. אבא לא היה שמח לדעת שאני הולכת בדרכו, יוצאת אל קו החזית האלים שרדף את חלומותיו. אבא לא כאן.

“אני יודעת,” אני אומרת בקול קשה כפלדה. “לא אכפת לי. אני מתנדבת.”

זו הדרך היחידה. אם החטפנים לוקחים ילדים מעבר לגבול אל הסיפונים, זו ההזדמנות היחידה שלי להגיע אל סיילה. אין לי מעות

כדי לנסוע לחזית בעצמי. אם הצבא ישלח אותי לשם, אוכל לחצות את הגבול ולחפש אחריה.

אני יודעת שזו תוכנית טיפשית וחצי אפויה, אבל זה משהו. משהו לעשות.

המגייס ואני מביטים זה בזה והוא רוטן באישור ורושם משהו בגיליון שלפניו. "טוב, במקרה כזה –"

"כמה מהר תוכלו לגייס אותי?"

המגייס מטה ראש הצידה בהרהור. "אנחנו מבקשים ממגויסים חדשים להתייצב לאימונים כל שישה חודשים, מה שמספק להם בדרך כלל מספיק זמן להסדיר את ענייניהם. יש טירונות שמתחילה מחר,

אבל הייתי ממליץ לחכות עד ש –"

"אהיה שם," אני מודיעה לו מייד. "תן לי את הצו."

האיש מביט בי לרגע, מנסה לקבוע כמה אני רצינית. משהו בפניי כנראה משכנע אותו, משום שהוא רק מניד בראשו ומטביע חותמת על הטופס.

"סגור. ברוכה הבאה לצבא המלך, המגויסת קופר."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן